CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"THE COMING OF THE LORD DRAWETH NIGH." James 5 : 8

DEC. 18th 1959 - No. 423 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

14th YEAR of PUBLICATION
Authorized as Second Class Mail, Post office Department, Ottawa, Ontario.

ONTMASKERING VAN HET Communisme

②

door Dr. L. Praamsma

Naar aanleiding van:
Joseph Nemes: Signs in the storm. Abingdon Press. New York, Nashville. Prijs $ 3.—.

Adolf Hitler verklaarde indertijd, dat het nodig kon zijn, in het belang van de partij of van het rijk, "grausam zu sein", wreed te zijn en terreur te oefenen.

Hij schroomde niet, dit principe in practijk te brengen.

Het Communisme is op geen andere leest geschoeid.

Het grote ideaal moet worden gediend met alle middelen, ook wanneer die middelen insluiten moord, verraad, hongersnood, kwellingen, terreur, oorlog.

Nemes heeft in gevangenis en concentratiekamp met deze terreur kennis gemaakt. In mijn vorig artikel beschreef ik zijn ontvangst in de gevangenis. Die gevangenis bestond niet enkel uit cellen, maar meer uit zalen, waarin de gevangenen, als ze niet gedwongen waren te werken, met elkaar contact konden hebben.

Spoedig leert Nemes verschillende medegevangenen kennen. Onder hen zijn twee predikanten, en verschillende christenen.

Ze besluiten op Zondag een heimelijke godsdienstoefening te organiseren. Maar, en dat behoort tot het communistische systeem, er zitten verraders ook onder de medegevangenen.

Een half uur voordat de afgesproken dienst zal worden gehouden, luidt een bel. Alle gevangenen moeten samenkomen, en hun wordt meegedeeld, dat ze geen groepsbijeenkomsten mogen houden.

In de middag en avond worden dan Nemes en de beide predikanten, die de dienst hebben georganiseerd, bij de commandant geroepen, de een na de ander.

Nemes komt in een vertrek, dat er uitziet als een Middeleeuwse martelkamer met een pijnbank. Hij moet zich uitkleden en wordt dan vastgebonden op een bank met zijn gezicht naar beneden. Hij wordt dan eerst toegesproken, hij is een stupid boy geweest en moet daarom leren nadenken maar deze keer zal hij nog zacht worden behandeld. Dan begint die behandeling.

"True enough, they used only a gumstick with some awfully hard thing in it. First my bare feet were beaten, but the manner in which they did it was in complete contradiction to the mild and gentle tone they used. Every time it came in contact with my foot, a terrible pain ran over my whole body. Then they proceeded with it upward onto my back, taking it in turns. They made a sport of it, and seemed to enjoy the occasion thoroughly. I concentrated on controlling myself, for I did not want to cry out or make hysterical protests, as they expected me to do. However, I was aware of the foul comments, they made at intervals, followed by mocking laughter. Now and again they encouraged me to cry out and ask my God to come and help me. "Perhaps He will," they added. As I did not answer or say anything, they grew more and more furious. However, only the first few minutes were hard to bear, for later I did not feel anything but pain. At the end they promised to skin me alive next time and put me into a dark cell if I ever were to try to do the same thing again, and also they warned me not to tell anything of what happened to anybody, but keep quiet about it. Then they let me go back."

Terreur, om de mensen klein te krijgen!

Elke nacht klonken er angstige kreten door de gevangenis, vooral uit de afdeling, waar de vrouwen waren opgeborgen.

Het geloof van Nemes kreeg te worstelen met benauwende vragen, vragen van het waarom? en waarheen? — maar God sterkte hem, zodat hij er niet onder kwam.

Maar de terreur kwam terug.

De gevangenen kregen cursussen in de leer van het Communisme. Over de inhoud van die curssussen vertel ik nog iets in een volgend artikel. De bedoeling was, dat ze tenslotte zouden toege ven; dat ze, hoe dan ook, zouden erkennen, dat het Communisme idealen nastreefde, verreweg te verkiezen boven die van het kapitalisme en die van de godsdienst.

Aan het eind van deze cursussen werd een publiek examen gehouden. Wie slaagde voor dit examen, mocht hopen op een verbetering in zijn toestand. Tal van vragen werden gesteld, schriftelijk en mondeling, en uit de beantwoording kon worden opgemaakt, wat de gedachten van de geëxamineerde waren, vooral in hoeverre hij sympathiek stond tegenover het Communisme.

Nemes wordt geëxamineerd door de commandant van de gevangenis. Hij heeft met droefheid en ergernis gehoord, hoe alle anderen zich hebben uitgesproken alsof ze fanatieke communisten waren geworden.

Dan vraagt de commandant hem, hoe hij denkt over de verhouding van Christendom en Communisme. Hij antwoordt met een wedervraag: is het hem geoorloofd vrij te spreken? — zal hij niet gestraft worden voor zijn antwoord, wat het dan ook maar zal zijn?

De commandant belooft hem, dat hij geen enkele represaille zal nemen, zo lang hij zich houdt binnen de grenzen van de wet.

Dan spreekt Nemes zich rustig uit.

Hj erkent, dat de kerk heel wat op haar geweten heeft; dat er altijd mensen zijn geweest, die de kerk hebben misbruikt voor zelfzuchtige doeleinden; dat er gemarteld is en oorlog gevoerd in de naam van de kerk.

Maar dan zegt hij, dat dit toch eigenlijk niet de Kerk raakt. Want de Kerk is het lichaam van Christus; om de Kerk te kennen, moet men Christus kennen; en Christus hielp de ellendigen, troostte de troostelozen en genas de zieken.

Wanneer Nemes dan, op een vraag van de commandant, ronduit verklaart, hoe hij denkt over het Communisme en dat Communisme en Christendom zich verdragen als vuur en water, barst de commandant uit: "O, hell and damnation; stop him and block his cursed mouth."

Hij wordt dan op zijn mond geslagen, en daarna in het diepste en donkerste gevangenishol gebracht.

Dag en nacht moet hij zich daar beschermen tegen het heirleger van ratten, dat daar wordt aangetroffen, en, opnieuw verhoord, moet hij zich verweren tegen de aanklacht, dat hij in contact staat met vrienden in het buitenland, van wie hij zijn instructies kreeg en wier namen hij moet noemen.

Wanneer hij dat niet doet, omdat deze aanklacht uit louter fantasie bestaat, wordt hij opnieuw gemarteld.

Hij wordt onder de waterdrop geplaatst, die bekende Middeleeuwse marteling, die een mens krankzinnig kan maken; hij wordt geslagen en geranseld, en dit duurt gedurende veertien dagen. Maar door Gods genade blijft zijn kracht ongebroken, en tenslotte wordt hij weer in zijn oude verblijf bij zijn vrinden teruggebracht.

Korte tijd daarna vertrekt hij naar een concentratiekamp, waaruit hij weet te ontsnappen. Maar zijn verhaal is een verhaal van terreur. En zijn medegevangenen hebben elk hun eigen geschiedenis van terreur. En vandaag leven nog honderdduizenden mensen in Oost-Europa onder terreur. Die gedachte mag ons niet loslaten, mag ons geen rust gunnen.

Honderden theologen, predikanten, intellectuelen, professoren, uit de Westelijke wereld tekenen manifesten en petities tegen het atoomwapen, zijn ten diepste ontsteld over de ontwikkeling van de destructieve krachten in de materiële wereld.

Waarom zijn deze mensen niet meer ontsteld en tonen ze geen grotere ontrusting over de ontwikkeling van destructief denken en doen in de geestelijke wereld?

(Wordt vervolgd.)

Drie Joegoslaven, die uit Oost Duitsland vluchtten, zijn bij de grenspost Helmstedt-Marienborg op "niemandsland" blijven steken, omdat ze zonder papieren niet in West Duitsland werden toegelaten. In Oost Duitsland werden ze toen ook niet meer binnengelaten en zo werden ze uitgestotenen, alleen omdat ze niet de vereiste papieren hebben. Leest het tweede artikel in onze serie over het World Refugee Year op pagina 9 van dit nummer.

Hoge winsten op levensmiddelen

MEER GELEIDE ECONOMIE?

Na twee jaar van studie heeft de "Royal Commission on price spreads" een rapport geschreven in een beheerste en gematigde taal. De Commissie bestaat uit mannen en vrouwen van een even beheerst en gematigd karakter en is ingesteld door de regering om studie te maken van het vraagstuk van prijzen die grote verschillen vertonen van het moment van productie tot het tijdstip van consumptie. Dit vooral ter bescherming van de 'derde' groep in het sociale leven, de consument, die in de strijd tussen het bedrijfsleven aan de ene kant en de arbeiders aan de andere kant in het gedrang schijnt te komen. Immers, een fabrikant is er op uit om winst te maken, een werker verlangt een zo hoog mogelijk loon voor zijn prestatie, en het gevolg van deze dingen is, dat de prijs van de goederen steeds hoger en hoger wordt.

Vanzelfsprekend behoren in zekere zin toch ook de fabrikant zowel als de arbeider ieder voor zich tot de derde groep — de consumenten — die de dupe wordt van de stijging der prijzen, maar dit heeft tot nu toe in het algemeen niet tot gevolg gehad, dat men afzag van hogere winsten of hogere lonen om zichzelf en zijn mede-consumenten te vrijwaren voor hogere prijzen.

In landen met een zgn. 'geleide economie', zoals b.v. Nederland in de na-oorlogse jaren, wordt van regeringswege ingegrepen om de consument te beschermen en de industrie zowel als de vakorganisaties aan banden te leggen in hun verlangens naar hogere inkomens. In Canada, waar de "free enterprise" in het algemeen wordt aangehangen, de vrije concurrentie, welke ongetwijfeld bepaalde zeer gezonde elementen heeft, ziet men toch meer en meer de noodzakelijkheid om paal en perk te stellen aan de vrijheid, waar die dreigt in ongebondenheid over te gaan. Vandaar dat de regering verschillende "Royal Commissions" instelt om bepaalde facetten van het sociale en maatschappelijke leven te bestuderen en daarvan een rapport aan de regering voor te leggen, zodat de regering zo nodig stappen kan nemen. Dit geschiedt dus voornamelijk ter eventuele bescherming van bepaalde bevolkingsgroepen, die in een ongebreidelde "free enterprise" wel eens onbarmhartig in de knel kunnen komen.

*

Het rapport van de Royal Commission 'on price spreads', dat kortgeleden aan de regering werd voorgelegd, drukt zich, zoals we zeiden, in beheerste en gematigde taal uit, maar komt niettemin met belangrijke dingen uit de bus waarvan sommige bijna revolutionair te noemen zijn. Een van de belangrijkste conclusies, waartoe dit rapport kwam was, dat het toenemend verschil in de prijs van levensmiddelen bij de farmer-producent en bij de huisvrouw als ze het koopt ten dele te wijten is aan hoge winsten en grote onkosten welke gemaakt worden door de grote winkelbedrijven en sommige verwerkingsfabrieken.

De oplossing van dit vraagstuk wordt gezocht in de suggestie van de commissie om door middel van een permanente, onafhankelijke Raad voor de Prijzen, Productiviteit en Inkomsten de consument te beschermen door de feiten omtrent de productie en de handel in levensmiddelen in de openbaarheid te brengen. En aangezien de voedsel-industrie nauw verbonden is met verschillende andere industrieën, adviseert de Commissie, dat een dergelijke Raad in zijn werkzaamheden niet beperkt zal blijven tot het gebied van levensmiddelen, maar zal optreden als een soort "waakhond" voor de economie in het algemeen.

Deze Raad (Council) zou geen bevoegdheid bezitten om in te grijpen, maar alleen door middel van publiciteit het publiek kunnen inlichten, waardoor de consument in een steviger positie zou komen te staan in de economische strijd tussen kapitaal en arbeid.

Verder werd door de commissie als eventuele maatregel voorgesteld het invoeren van een speciale belasting voor boven-normale winsten en de verplichting voor particuliere ondernemingen om hun financiele jaaroverzichten te publiceren. De regering zal nog wel wat bedenktijd nodig hebben voordat deze voorstellen door haar worden overgenomen.

(McD.)

Het vliegtuig in de Zending

Steeds meer wordt door de zending gebruik gemaakt van het vliegtuig. M.A.F. is een vliegtuigmaatschappij, die uitsluitend werkt voor de zending, met hoofdkwartieren zowel in Engeland als in Amerika. De Amerikaanse afdeling beschikt thans over 28 vliegtuigen. Voortdurend worden vliegers opgeleid.

Het Colombo Plan verlengd

Op een vergadering van het Consultatieve Comite van het "Colombo Plan", die onlangs te Jogjakarta, Indonesië, plaats had, werd de duur van dit programma voor economische hulp aan Zuid- en Zuid-Oost Azië nog eens voor vijf jaren verlengd, van 1961 tot 1966. Daar in 1951 een begin met het Plan werd gemaakt, zal dit de derde achtereenvolgende termijn van vijf jaren er van zijn.

Van het begin af aan is Canada één van de "donorlanden" geweest; zij draagt op het ogenblik een som van ongeveer 50 millioen dollar per jaar bij. Oorspronkelijk hadden vier op een hoog ontwikkelingspeil staande leden van de Commonwealth — Groot-Brittannië, Canada, Australië en Nieuw-Zeeland — de handen ineéngeslagen om drie onderontwikkelde landen, India, Pakistan en Ceylon, te helpen. Het werd al gauw duidelijk, dat, hetgeen in het kader van het Colombo Plan werd gedaan, precies was, wat het gebied nodig had, en landen, die niet tot de Commonwealth behoren, begonnen zowel aan de zijde der donors als aan de zijde der ontvangers er bij te komen. Tot de eerste behoren tegenwoordig de Verenigde Staten en Japan, tot de laatste Indonesië en Burma.

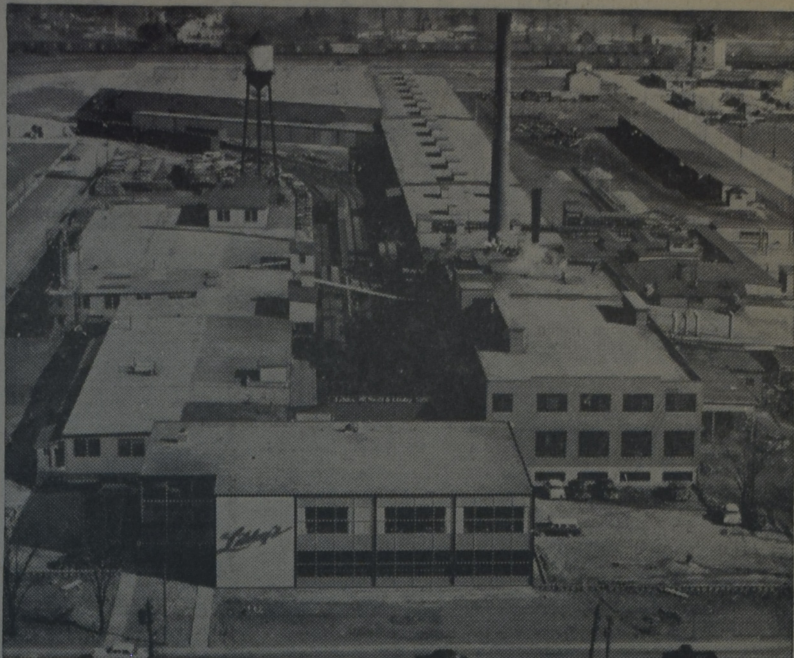
De bedoeling van het Colombo Plan is de landen van Zuid- en Zuid-Oost Azië te helpen op eigen krachten te drijven. Kapitaal, belangrijke goederen en zelfs materialen worden verschaft, maar de nadruk ligt op technische hulp in de vorm van een kosteloze opleiding voor Aziatische technici, gratis landmeten, plannen maken voor de vestiging van nieuwe industrieën en hulp van ingenieurs om deze te bouwen. De uitwisseling van technische krachten zal waarschijnlijk het punt in het Colombo Plan zijn, dat op de lange duur het meest profijt zal afwerpen. Iedere Canadese ingenieur, die bij een electriciteitsdam in India werkt, leidt een aantal mannen van de streek op voor het werk. Iedere persoon uit Pakistan, die een kosteloze opleiding aan een Canadese universiteit of landbouwschool krijgt, zal terdege met kennis uitgerust naar huis gaan om een hand te hebben in de ontwikkeling van zijn land. Het Technical Cooperation Bureau in Colombo, Ceylon, regelt deze uitwisseling van mensen en plannen, die het hoofdbestanddeel van het Plan vormen.

Het Colombo Plan is een noodzakelijkheid en de verlenging er van was dus een uitgemaakte zaak. De menselijke nood in die gebieden is zeer groot. In feite blijft de economische ontwikkeling de toegenomen vraag vanwege de groei der bevolking nauwelijks vooruit, en op sommige plaatsen is zelf dàt niet eens het geval. Het jaarlijkse inkomen per hoofd is dikwijls niet zo hoog als het gemiddelde weekloon van een Canadese fabrieksarbeider.

Te zelfder tijd ligt ten Oosten van de landen, ondersteund door het Colombo Plan, Rood China, waar aanzienlijke economische groei plaats vindt. Het is waar, die wordt gekocht met groot menselijk lijden. Zoals overal elders in de onderontwikkelde landen is de behoefte aan investeringskapitaal het grootst; zonder dat is industrialisatie niet mogelijk. In de Sovjet-Unie werd dit kapitaal gecreëerd ten koste van de boeren: zij moesten hun opbrengst aan de Staat afleveren tegen zeer lage prijzen; de regering verkocht het weer met een enorme winst aan de burgers, die het voedsel moesten kopen of van honger omkomen; de "spaargelden", die aldus verkregen werden, werden in de industrie gestopt. De Chinezen doen nu, wat de Sovjets in hun oorspronkelijke vijfjaren-plannen deden. Zij zetten een overwerkte en ondervoede bevolking tot steeds grotere krachtsinspanningen aan. Daar iedereen voor de Staat werkt en van de Staat koopt, beschikt deze over het surplus van slavenarbeid en inflatie-prijzen. Dit liep, naar vermeld wordt, verleden jaar op tot een volle 20 percent van het nationale inkomen. Dit is het Chinese investeringskapitaal, dat in de nieuwe industrieën gestoken wordt.

De oude Russische en tegenwoordige Chinese methode kan niet toegepast worden in een vrije economie. Indien dat het geval was, zou de individuele vrijheid ten onder gaan, en de bevolking zou verlaagd worden tot de staat van de werkslaven zoals in de Chinese "communes". Wat het Westen moet bewijzen aan de hongerige millioenen in Zuid- en Zuid-Oost Azië is, dat de levensstandaard ook in een vrije economie tot een behoorlijk niveau verhoogd kan worden zonder slavenarbeid en zonder economische uitbuiting.

(C. S.)

In Canada's Broeikas

Enkele van de fijnste groenten in de wereld worden gekweekt in het Kent District in Zuid-West Ontario, een streek die dikwijls "Canada's broeikas" wordt genoemd om zijn langdurig kweekseizoen en zonnig klimaat.

De leidende voedselproducent voor deze streek is Libby, McNeill & Libby die onder hun "Libby's Foods" bekende merken uitbrengen in een grote varieteit van groenten. Al deze vele voedselproducten worden vervaardigd in twee moderne fabrieken in de omgeving van Chatham. Het merendeel van de verwerkte voedselproducten zijn seizoengewassen, gekweekt in het Kent district, en de buitengewone kwaliteit van de plaatselijke groenten wordt gehandhaafd door een grondige controle op kwaliteit die begint bij de sortering der zaden en loopt verder door gedurende de oogst en elk stadium van verwerking in de fabriek.

Onder de plaatselijke gewassen die door Libby worden verwerkt is "Libby's Sauerkraut". Het wordt in de fabriek van Libby in Chatham gemaakt waar de oogsters der koolgewassen zich verwikkelen in een ongewoon activiteit. Enorme cypressen vaten worden gereinigd en vervolgens gevuld met gesneden kool en zout en daarna aangestampt.. De fermentatie die zodoende is begonnen wordt nauwkeurig gadegeslagen. Van tijd tot tijd worden de gassen verwijderd door het stampen met menselijke voeten, de enige methode die bewezen heeft werkelijk efficient te zijn, ofschoon thans, in het belang der kwaliteitscontrole, de zuurkoolstampers zijn uitgerust met gesteriliseerde witte rubber laarzen die tot aan de heupen reiken. Na verscheidene weken van natuurlijke fermentatie wordt de kool, die nu zuurkool is geworden, in blikken gedaan op het juiste ogenblik als het de perfectie in pittigheid heeft bereikt.

C.L.A. - NEWS

The Local Newmarket was established in the Newmarket Lodge Hall on November 16th. Mr. Verwoerd opened the meeting with scripture reading and prayer.

28 persons were present among which were 3 ladies and 2 visitors. Mr. Vente our guest speaker, gave a very clear view about the C.L.A., its origin, its present state and what its aim is. He said that we must live and work as Christians and not as two strong parties trying to get every penny out of the other party.

Many questions arose, such as: does the C.L.A. co-operate with the C.T.U. and of how many members the C.L.A. consists. And whether or not the C.L.A. in the U.S.A. kept the Bible as basis, whether or not the C.L.A. is still trying to get certification. After a short recess we got the opportunity to fill in our membership cards. 20 members strenghtened the C.L.A. Rev. Habermehl provided a closing word.

B. V.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

ABC

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Executive Committee: Rev. Jac. Geuzebroek (President), Rev. A. H. Venema (Secretary), Rev. J. Van Harmelen, H. Tiesma and D. Farenhorst. In charge of editorial matters: D. Farenhorst.

Associate Editors: Rev. A. De Jager, Rev. J. Gritter, Rev. F. Guillaume, Rev. K. Hart, Dave Valstar, Rev. H. Van Andel, Rev. T. C. Van Kooten.

Department Editors: Rev. J. Ehlers, Mrs. T. Van Ameyde, Rita Van Westenbrugge, Mrs. A. Wagenaar.

Contributors: A. Bisschop, C. Bijlenga, Mevr. J. M. De Groot—Vreugdenhil (Netherlands), Rev. J. De Jong, Rev. H. De Moor, Rev. J. Hanenburg, Rev. A. B. C. Hofland, W. C. Homburg, Rev. N. B. Knoppers, Rev. Dr. R. Kooistra, Rev. H. W. Kroeze, Rev. J. Kuntz, Miss H. C. Kruizinga, Rev. J. Overduin, Rev. A. Persenaire, Dr. L. Praamsma, Wm. R. Rang, Dr. J. Roukema, M.D., Rev. A. W. Schaafsma, Rev. D. J. Scholten, Prof. Mr. L. W. G. Scholten (Netherlands), Rev. Dr. P. Schrotenboer, Rev. Dr. G. J. Spijkman, J. W. F. Uitvlugt, Rev. A. J. J. VandenPol, Rev. F. L. VandenBom (Australia), Mr. J. VanderVliet, Rev. H. A. Venema, Mr. L. Verbeek, Mr. A. Verdun, P.Eng., Rev. J. Vriend, Rev. M. Vrieze, and others.

Nogmaals Hernhutters en Hutterites

Een lezeres, die bescheidenlijk onbekend wenst te blijven schreef onderstaand artikel naar aanleiding van de verwarring van de namen "Hernhutters" en "Hutterites" in ons blad van 20 November. Wij zijn haar dankbaar voor de interessante beschrijving van deze twee religieuse groepen (Red.)

De Hernhutters zijn een groep Hussieten (volgelingen van Johannes Hus), toen bekend onder de naam "Boheemse Broeders", die in de achttiende eeuw door de Graaf Von Zinzendorff in kerkverband werden bijeengebracht. Deze eerste gemeente, Broedergemeente genaamd, werd gesticht in een plaatsje in Bohemen dat toen genoemd werd HERRNHUT, waarme bedoeld werd: IN DES HERREN HUT (In des Heren hoede). De leden der Broedergemeenten werden sinds Herrnhutters genoemd. In Holland werd deze naam als regel gespeld "Hernhutters" en waarschijnlijk op de klank af, heeft Uw schrijver gemeend dat "Hutterites" de Engelse vertaling was.

Vanuit Bohemen, via Moravie, hebben de Broedergemeenten zich over de gehele wereld verspreid. In Amerika worden deze gemeenten genoemd: Moravian Church.

De Hutterites (hiervoor is uiteraard geen Hollandse benaming, omdat deze groep in ons oude vaderland niet voorkomt) die in Uw artikel worden bedoeld, zijn voor het merendeel afkomstig uit Wurtemberg. Evenals de Hernhutters zijn zij een vóór-Reformatorische Protestantse groep. Gedurende de Reformatie werden ook zij vervolgd en weken uit naar Moravie waar zij, evenals de bovengenoemde Boheemse Broeders, gedurende een zekere tijd godsdienstvrijheid genoten. Ooorspronkelijk behoorden zij bij een groep z.g. wederdopers die zich "De Zwitserse Broeders" noemden: Later werden zij genoemd naar hun voorganger Jacob Hutter (hoedenmaker; vgl. Engels: "Hatter") die in 1535 als martelaar werd verbrand.

Toen eenmaal de Reformatie haar beslag had gevonden werden de "wederdopers", zoals bekend, door de andere Protestantse groepen vervolgd, en zwierven de Hutterites door Zuid-Duitsland en Hongarije, vervolgd, gemarteld, uiteengejaagd. Uit religieuze overtuiging onthielden zij zich van wapengeweld en elke vorm van verweer. Telkens weer sloten de overgeblevenen zich aaneen. Op de duur vestigden zij zich in Rusland waar hen absolute godsdienstvrijheid werd beloofd en vergunning om in kolonies tesamen te wonen en cooperatief een bedrijf uit te oefenen.

Aan het einde van de negentiende eeuw werden deze privileges hen gedeeltelijk weer ontnomen en besloten de meeste groepen naar de Verenigde Staten te emigreren waar hen volkomen gewetensvrijheid werd toegezegd.

Gedurende de eerste wereldoorlog veranderde de stemming in de V.S. t.o.v. de Hutterites en werd de eis gesteld dat zij hun dienstplicht zouden waarnemen. Zij weigerden dit standvastig en het gevolg was dat velen, ook van de nu nog in leven zijnde oudere Hutterite Broeders in Zuid-Alberta (o.a. Jacob Wipf, leider van de Hutterville Colony) een verschrikkelijke tijd in de gevangenis (Alcatraz) doorbrachten.

* *

Uit het bovenstaande blijkt nu wel dat de Hernhutters en de Hutterites niet veel méér gemeen hebben dan dat beide vóór-Reformatorische Protestanten zijn. Hun leer, maar vooral hun leven, is geheel verschillend.

De Hernhutters leven een normaal burgerlijk bestaan midden in de wereld, elk in eigen "home" met eigen gezin. Zij zijn met buitengewone zendingsijver bezield. In leer staan zij niet ver van de Calvinisten, getuige het feit dat de Gereformeerde Kerken in Nederland jaarlijks bijdragen voor de Hernhutter zending in Suriname. Hun zendingswerk in Labrador moge sommigen onzer lezers welbekend zijn.

Bij de Hutterites is het groepsverband door de eeuwen heen onveranderd gebleven, n.l. een Christelijke Broedergemeenschap naar het voorbeeld van de eerste Christengemeente (door vele andere groepen, ook de Hernhutters, zeer zeker evenzo bedoeld), maar hier op zuiver communistische basis. Het behoeft geen betoog dat de principes en methoden van het "rode" communisme absoluut tegengesteld zijn aan het Hutterisme. Voorts houden de Hutterites krampachtig vast aan een uiterst sobere leefwijze, die zich uit in zeer eenvoudige uniforme klederdracht vrijwel naar het zelfde patroon van de kleding in de zestiende eeuw. De huizen, meestal blokken van tweekamerwoningen, zijn zonder enige versiering en slechts met het meest nodige gemeubeld. Een al even sober gebouw wordt gebruikt voor de kerkdiensten en vaak ook als school. Muziekinstrumenten zijn verboden. De kinderen krijgen in 't Engels onderwijs, volgens het provinciaal leerplan. Buiten de school wordt er door oud en jong niet anders dan een verouderd Duits dialect, met hier en daar een Russische klank, gesproken. De kinderen krijgen van hun vijfde tot hun achttiende jaar — of tot het tijdstip waarop zij geloofsbelijdenis doen en gedoopt worden — godsdienstonderwijs in de Hoog-Duitse taal, van één der oudere leden van de kolonie. Ook leren zij die taal lezen en schrijven in het oud-duitse handschrift. Niemand mag zonder noodzaak het kolonieterrein verlaten. Alle invloeden van buitenaf worden schadelijk geacht, en zodoende wordt er ook geen zending gedreven.

Volledigheidshalve wil ik hier bijvoegen dat sommige kolonies minder strikt zijn en een verheugend feit moet worden geacht dat, voor zover mij bekend, althans één kolonie enkele begaafde leerlingen naar "Three Hills", een in het Westen (Alberta) welbekende Christelijke "High" school, zendt.

Een abonnee.

On Your Way

SCEPTICISM AND FAITH

Many say: Who will show us any good? Lift the light of Thy countenance upon us, o Lord. Psalm 4:6.

There is a sharp contrast between scepticism and Christian faith.

This contrast is expressed in our text.

David, the poet of Psalm 4, is in very difficult circumstances. As king of Israel he is betrayed by his son Absalom. He is in danger of losing his crown, even his life. Although he is still surrounded by faithful friends, the company of these friends is not encouraging. Many of his friends say: Who will show us any good?

These friends do not expect much good. They declare their disbelief in the future. They have lost their trust in man. They think: everybody disappoints. Therefore they say: "Who will show us any good? There is not a prayer in their life, they make just a depressive remark.

This is very common with sceptical people. They put question marks everywhere, just saying something which is negative. They always shrug their shoulders thinking all efforts to be in vain. There is not anything which is hopeful in their sayings, only much which is depressive and takes away hope. I think that according to the Word of God such an attitude of life is wrong, even if there are hard and trying times.

David's reaction was quite different from that of his friends. His reaction was a prayer. He prayed: "Lord, lift the light of Thy countenance upon us"!

Is not this a wonderful prayer? David did not ask any special thing which seemed to be good in his opinion. No, he asked just for the light of God's countenance. It looks as if David wished to express: "Lord, in Thy favor is life, whatever may happen!" David understood that God's favor always paves the way to all what is really good for us, — disappointments, setbacks and adversities included. God's favor is first his paternal care in Christ Jesus and . . . He that spared not His own Son, how shall He not with Him also freely give us all things?

How do we react in days of trial? Is our way of speaking full of scepticism? Are we also making just depressive remarks in life? Or are we asking the Lord for his favor in Christ Jesus?

There is a sharp contrast between scepticism and Christian faith.

May faith prevail in our life.

H. Van Andel

Ingezonden:

Dankbetuiging

"Het Drentse Schaap is gered". Dit was met grote letters te lezen in de Drentse Nieuwsbladen. De Drenten verheugen zich natuurlijk allen over dit feit. Langs deze weg zeggen we allen in Canada voorzover ze hun medeleven toonden hartelijk dank. We hadden de spontaniteit groter verwacht maar de gegeven giften worden te meer gewaardeerd.

De lijst der gevers met hun adressen en gelden zijn inmiddels verzonden aan

"Stichting Natuurbeschermingswacht" Meppel en omstreken, Nederland.

Namens de oud Drenten

J. Tamming Sr.
Strathroy, Ont.

Een Eervolle Opdracht

De benoeming, onlangs aangekondigd door de Eerste Minister van Groot-Brittannië, Mr. Macmillan, van Professor Donald G. Creighton tot lid van een commissie, die de politieke structuur in de Centraal-Afrikaanse Federatie zal bestuderen, heeft wederom de aandacht gevestigd op een man, die misschien de grootste levende Canadese historicus is. Verleden jaar nam hij ontslag als hoofd van de geschiedenis-afdeling van de Universiteit van Toronto om meer tijd te hebben voor studie en schrijven, maar hij gaat door onderricht te geven op zijn speciale terrein, n.l. Canadese geschiedenis. Daarin heeft Professor Creighton werk van zeer grote waarde verricht. De critieke periode omstreeks 1867, die zijn toppunt bereikte in de Confederatie en dus in de vorming van dat Canada, dat wij nu kennen, heeft zijn speciale belangstelling gewekt. Hij heeft die tijd behandeld in zulke standaardwerken als zijn boek "Britisch North America a' Confederation", en in zijn 2-delige biographie van Canada's eerste minister-president, Sir John A. MacDonald.

Prof. D. G. Creighton

Professor Creighton is ook de schrijver van een bijzonder beknopte en levendig beschreven korte geschiedenis van Canada, "Dominion of the North". Een herziene uitgave van dit uitstekende handboek is verschenen in 1957.

☆

De taak, tot welke Professor Creighton geroepen is, is een netelige. De Centraal-Afrikaanse Federatie van Noord- en Zuid-Rhodesia en Nyasaland bestaat nu zes jaren, maar zij heeft een moeilijke tijd gehad en zelfs de grondvorm van haar politieke organisatie is nog helemaal niet gevestigd. Zij is bijna een Dominion — de Centraal-Afrikaanse Federatie is b.v. vertegenwoordigd bij de periodieke conferentie's van de eerste ministers van de Commonwealth — maar zij is er niet echt één, daar zij slechts zeer beperkte zeggingsschap heeft in haar buitenlandse betrekkingen. Eén van haar delen, Zuid-Rhodesia, heeft volledige binnenlands zelfbestuur, de andere twee zijn technisch nog Britse protectoraten.

Het politieke leven van de Federatie gaat gebukt onder rasproblemen. De Unie van Zuid-Afrika met haar systeem van praktisch volledige rassenscheiding ligt er vlak naast. Het is dus niet te verwonderen, dat de enorme meerderheid van Negers in de Federatie vreest, dat, als het land eenmaal de volledige staat van Dominion zal bereiken — en dus volledige politieke onafhankelijkheid — een dergelijke methode als die nu in Zuid-Afrika van kracht is, door de blanke minderheid ingevoerd zal worden. Er is zelfs enig geweld gebruikt in Nyasaland verleden Maart, en het is duidelijk, dat het noodzakelijk is om een grondig en deskundig onderzoek in te stellen naar de politieke situatie, voordat een Constitutie kan worden geschreven.

☆

De commissie zal uit 26 leden bestaan, afkomstig uit landen van de Commonwealth. Een vooraanstaand Brits advocaat en vroeger kabinetsminister, Viscount Monckton, zal aan het hoofd staan. Professor Creighton brengt voor zijn zware taak een unieke kennis van de ontwikkeling van de Commonwealth mee en het preciese inzicht van de navorser in feiten en gebeurtenissen. Dat hij werd gekozen, is een compliment voor hem en een bron van trots voor geheel Canada.

(C. S.)

Zijn de inboorlingen van Centraal Afrika klaar voor zelfbestuur en hoe kan dit land dan het beste als een zelfstandig lid van de British Commonwealth bestuurd worden?

BOEK-BESPREKING

Werken van dr. Maarten Luther I, vertaald door dr. C. N. Impeta. Prijs f 1.50.
Uitgave J. H. Kok N. V., te Kampen.

In de bekende Boeketreeks verscheen deze vertaling van twee van Luther's beroemde Reformatorische geschriften uit het jaar 1520: De Babylonische Gevangenschap der Kerk, en De vrijheid van de Christen. Er zijn maar weinig werken van Luther in het Calvinistische Nederland vertaald. Ik bezit nog een boekje, in 1910 uitgegeven, met de vertaling van de 95 stellingen en van het derde Reformatorische geschrift uit 1520: Aan de Christelijke adel van Duitsen bloede, en dat boekje is ook verschenen als een eerste deel, maar het is bij mijn weten nooit door andere delen gevolgd. De oorzaak laat zich licht bevroeden: het aantal Luthersen bleef in het Nederlandse taalgebied steeds gering, en bovendien verscheen van de hand van Luther eigenlijk geen enkel groot systematisch werk, zelfs zijn uitvoerig werk over "De knechtelijke wil" was een gelegenheidsgeschrift.

De inhoud van de nu door dr. Impeta vertaalde geschriften doet wel in kort bestek de hele Luther kennen: geladen met profetisch vuur, vol van ironie en soms bijtend sarcasme, soms ook vervuld van de innigheid van de mystiek.

In zijn Babylonische ballingschap verwerpt hij de zeven sacramenten van de Rooms-Katholieke kerk, en houdt er twee (misschien drie) van over; zijn merkwaardige avondmaalsleer komt duidelijk uit.

In zijn vrijheid van de christen verdedigt hij twee stellingen:

1. Een christen is een zeer vrije heer over alle dingen, aan niemand onderworpen;

2. Een christen is een zeer dienstvaardig knecht van allen, onderworpen aan allen.

Veel van de inhoud van beide werkjes is sterk door de historische omstandigheden en relaties van het jaar, waarin ze geschreven werden, bepaald; wie met het tijdsgebeuren rondom 1520 niet of niet goed op de hoogte is, zal daarom het gebodene niet altijd recht kunnen waarderen, en doet goed, eerst de biografie van prof. Kooiman (een buitengewoon mooi werk) over Luther te lezen. Overigens is het verblijdend, dat van deze belangrijke geschriften een Nederlandse vertaling kon verschijnen, en wensen we de Boeketreeks, waarin zoveel mooie boeken verschenen tegen een heel lage prijs, ook met dit laatste werk veel succes.

L. Praamsma

DE BEZIGE BOUWERS

Onze oprechte excuses worden hierbij aangeboden aan allen, die het was opgevallen, dat we zonder kennisgeving afwezig waren. We willen van deze gelegenheid eveneens gebruik maken, om alle geruchten tegen te spreken, die over ons de ronde doen, behalve het gerucht, dat we te druk waren om te schrijven.

Men zei: -Arie heeft een ongeluk gehad; hij heeft zich de vingers afgezaagd. Nu kan hij niet meer schrijven.

Men zei: -Katrien kon in Canada niet meer wennen, sinds ze terug geweest is in Holland. Toen hebben de Doffen een enkele reis Nederland genomen. Nu kan Arie niet meer schrijven.

Ook zei men: -Gezien het grote succes van Arie's boek is hij zich gaan toeleggen op het schrijven van dikke boeken. De krant is hem nu te min . . .

Tenslotte zei men: -De goeie man heeft het zeker te druk.

☆

Om al deze geruchten (behalve het laatste) hebben we smakelijk geglimlacht. We hebben nog altijd 9½ vingers (tijdens de oorlogsdagen in 1940 is de helft van mijn rechterpink op het slagveld achtergebleven: afgekneld door een kantelende munitiekist); voorts bevalt het Katrien en ons allen nog uitstekend in Canada in het algemeen en in Alberta bijzonder; en verder willen we wel graag boeken schrijven, maar we missen er zowel het materiaal als de talenten voor. We zijn alleen maar druk geweest. Alle mensen zijn tegenwoordig druk, en dus hebben wij ook het recht om druk te wezen. De praktijk heeft ons geleerd, dat men een mens, die zegt, dat hij het druk heeft, nooit moet tegenspreken, en dat men nooit moet zeggen, dat het wat meevalt met die drukte. Daar wordt de bezige bij boos van! Zeg dus niet: -Het valt wel wat mee met Arie's drukte. Zeg dat niet, want ik kan ook kwaad worden!

Om kort te gaan: Onze oudste zoon Willem moet in Februari trouwen.

Hoe wij dat nu reeds weten? Wel, zijn meisje komt half Januari uit Holland, en omdat hij haar laat overkomen, moeten ze volgens de wet binnen dertig dagen trouwen. Daar hebben zij noch wij enig bezwaar tegen.

Maar bij het trouwen hoort een nestje. En daar zijn we de afgelopen maanden zo druk mee geweest. In het Westen van de stad, in een nieuwe subdivisie, hebben we met vereende krachten een nieuw huis, een bungalow, voor Willem gebouwd.

De hele familie hielp mee in de vrije tijd. Het was verbazend gezellig.

We hebben hard moeten werken, om het huis voor de winter, die hier meestal nogal vroeg is, onder de kap te hebben. We hadden het net zo ver, toen de eerste sneeuwstorm van het seizoen — een extra vroege — begon te loeien.

Van binnen moet er nog van alles aan gedaan worden, en van buiten moet het huis nog helemaal geverfd, maar in ieder geval kunnen Willem en aanstaande schoondochter Dinie er in Februari intrekken.

Het enige bedrijfsongeval overkwam Katrien, die met enthousiasme aan het verven sloeg. Ze beging de onvoorzichtigheid, om een trap te verschuiven, waarop een pot groene verf prijkte. De verfpot kwam naar beneden in de volgorde, die het woord zelf aangeeft: eerst de verf, toen de pot. Beiden raakten Katrien's hoofd en hoofdhaar. Op deze plotselinge haarververij had Katrien niet gerekend. Ze was er ontdaan van. Ze is in de tijd van vijf dagen vier keer bij de kapster geweest; ze moest het haar met terpentijn behandelen en hield zodoende geen enkele van haar kunstmatige krullen en golven over. Een dure permanent wave besloot dit kleine drama.

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Verder is tot nu toe alles vlot verlopen, op de plumbing na, en dat is de schuld van Harkeinde. Harkeinde is een immigrant van gelijke beweging als wij en heeft het ver gebracht in het loodgieterijwezen in Canada. Hij heeft een flink bedrijf: B.C. Harkeinde and Sons, Plumbing and Heating Contractors. Hoewel hij niet zo'n goedkope smid is, besloten we, hem de plumbing en de verwarming te gunnen, omdat hij een huisgenoot des geloofs is. Dit werd dankbaar aanvaard, zowel door Harkeinde als door Sons. De verwarming zou geplaatst worden op 10 October, en dat was niets te vroeg, want toen werd het al knap koud. Harkeinde belde ons evenwel op en deelde mee, dat al het materiaal nog niet was gearriveerd, en dat het karwei een week uitgesteld moest worden.

☆

Na een week kwam niemand opdagen. Bij navraag deelde Son I mee, dat het materiaal er wel was, maar dat men het zo overstelpend druk had. Weer ging een week voorbij zonder warmte. We vernikkelden van de kou, als we aan het werk waren in het nieuwe huis. Weer belden we op. We waren nu iets minder vriendelijk.

Ja, deelde Son II ons mede, ze zouden allang gekomen zijn, maar het materiaal was er niet. Ze zouden het meteen bestellen.

Toen we erop wezen, dat zijn broer verleden week had gezegd, dat het materiaal er wel was, viel hij door de mand: Ze hadden het gebruikt voor een nieuwe Canadese klant . . .

Het is nu December. De verwarming zit er nog niet in. Het werk in het huis ligt stil. Dat komt van broeder Harkeinde en Sons. Zij huldigen het standpunt: Eerst de vreemdeling, dan de huisgenoten. Eerst de Canadezen, dan de mensen van eigen kerk. De laatsten lopen toch niet weg, terwijl de eersten zo naar een ander gaan, wanneer ze niet prompt worden bediend.

Dit is niet zakelijk meer. Dit is parasiteren op de Christelijke principes van je geloofsgenoten. Dit maakt ons kregel en kriebelig.

. . . Met een zucht hangt onze trouwlustige Willem de haak weer op. Hij heeft zojuist zijn dagelijks telefoongesprek gevoerd met B. C. Harkeinde and Sons. Ze hebben hem verzekerd, dat ze nu heel spoedig zouden komen, en dat de materialen eindelijk waren gearriveerd.

Toen Willem dreigde, dat we naar Cinnamon Plumbing and Heating zouden gaan, wanneer de verwarming er aan het eind van de week niet in was, sprak Harkeinde bestraffend: -Foei, dat zal je vader, als ouderling zijnde, zeker niet goedkeuren, Dof!

Zou je daar niet razend van worden? Zo word je door je geloofsgenoten soms *gestraft* voor je kerklidmaatschap!

Wanneer we vandaag van de kerk afgingen, kwam Harkeinde morgen met de verwarming. Vast en zeker!

Arie.

Weekly X-Word Puzzle

ACROSS
1. Letter
4. Shinto temple
7. Recline lazily
8. Sprites
10. A and H ——
11. Circular
13. S-shaped molding
14. One-horse sleigh
15. Apron top
16. Patience of ——
17. Rough lava
18. Beetle
20. Singer Nelson ——
22. Vegetable
24. Black
26. Young lion
29. Negative reply
30. Marry
31. Lyric poem
32. —— Lake, Ore.
35. Embraces
36. Employs
37. Stephen Vincent ——, poet
38. Poker stake
39. Grampuses
40. Over (poet.)
41. To the right!

DOWN
1. A retort (slang)
2. German river
3. City trains
4. Bush
5. Derisive shout
6. Touch end to end
7. Reasoning
9. Sam ——, golfer
10. Hope and Cummings
12. Strong, low cart
14. Shoemaker
16. Poke
19. Beam
20. Self
21. Stigmatize
23. Help
24. Small distance
25. Undershot water wheel
27. Borders
28. Trial
30. River flowing into North Sea
33. River (It.)
34. Tete-a——
35. In this place
37. Fen

■	■	1	2	3	■	4	5	6	■	■
■	7				■	8			9	■
10					■	11				12
13				■	14					
15			■	16			■	■	17	
18			19			■	20	21		
■	■	22				23			■	■
24	25			■	26				27	28
29		■	■	30			■	31		
32		33	34			■	35			
36					■	37				
■	38				■	39				■
■	■	40			■	41			■	■

4-27

ANKE

door

FOKA VAN LOON

(63)

KORTE INHOUD: Na een onbezorgde jeugd als dochter van een Noord Hollandse dorpssmid is Anke in het grote leven gekomen. Ze is nu mevrouw Millenaar en ze heeft een goede man en een lief dochtertje. Toen kwam plotseling de dreiging van een tweede wereldoorlog en ook Harry Millenaar moest onder de wapenen. Anke bracht met haar kind een kort bezoek aan haar ouders maar is nu weer thuis in de stad. Haar benedenburen, de oude, blinde — en ongelovige — meneer van Garderen en diens devoot Rooms vrouwtje Sanne hebben intussen tot hun grote vreugde een huisgenoot gekregen, Leo een ongetrouwde officier, die zonder dat Anke het weet, onder haar bekoring komt. Hij vecht er dapper tegen maar de omstandigheden maken het hem moeilijk.

* * *

Over 't hoofd van de meester wordt een lawine van smeekschriften uitgestort met eensluidend verzoek: "Vrij van school. 't IJs roept."

Gulhartig bieden ouden van dagen en zij, die de edele kunst niet machtig zijn, hun geburinnen aan, op het kroost te passen: "Je gane maar gerust hoor, 't is veuls te bot dat je thuis zou blijven om de kinders."

Met Corry op de arm en de schaatsen in de hand komt Anke vroeg in de middag door de lange gang gehuppeld. "'k Heb er toch zo'n aardigheid an, zo'n aardigheid an," jodelt ze blij. Corry, aangestoken door Moeders dartele zang en dansende tred, kraait zo hard ze kan.

"Ze is helemaal uit de band," verheugt zich de blinde. Hij gunt zijn buurvrouwtje graag een pleziertje, vooral nu 't hem zelf ook een verzetje bezorgt. Leo is net thuisgekomen van zijn bureau. Ondanks zich zelf is hij toch nieuwsgierig wat het meestal ingetogen Vogeltje weer in zo'n staat van uitgelatenheid heeft gebracht. Zegevierend houdt ze bij 't binnentreden haar glimmende schoonrijders vlak voor zijn neus. "Ik ga er op uit!"

Leo glimlacht. "Natuurkind!" denkt hij. "'t IJs maakt je nu weer los van 't aardse en doet 't zelfde wonder aan je als de wilde sneeuwjacht verleden Zondag."

"Zul je je niet op de eerste de beste gelegenheid wagen?" verontrust Mevrouw van Garderen zich.

"Ze moet naar de ijsbaan gaan," bestelt oom Hendrik. "Daar kan ze nooit geen kwaad."

Anke trekt een lang gezicht. "Alsof ik een baby was."

Tante Sanne blijft even in gedachten naar Leo kijken. "Rijd jij niet?" vraagt ze dan.

Leo knikt bevestigend. "En of!"

"Nou, dan zij we meteen uit de moeilijkheid," beslist zijn tante opgelucht. "Dan kun jij mooi met het kind meegaan. Zo, zonder geleide, ik vind 't niet passend!"

Anke blaast verontwaardigd haar wangen op: "Wat een nonsens!" laat ze zich ontvallen en legt dan verschrikt haar hand op de mond. "Pardon, Mevrouw! Maar heus, als Harry 't hoorde zou hij zich krom lachen. Bij ons is dat héél gewoon! Als je een beetje goed rijdt, vind je makkelijk genoeg iemand, die een baantje met je wil maken!"

't Klinkt zo naief en onergdenkend, alsof ze thuis was en naar de wiel zou gaan, waar ieder een bekende is.

Leo is ineens besloten. "Ik hoor het al," lacht hij. "We kunnen 't nooit verantwoorden tegenover uw man, als we u alleen laten trekken. Zondag is hij toch thuis niet? 't Zou toch jammer zijn, als u net voor die tijd geschaakt werd?"

In zijn hart verafschuwt hij zich om dat gewilde grapje, maar 't is een wapen, om de donkere machten, die leven op de bodem van zijn ziel, er onder te houden.

Zo zorgt hij ook, dat deze middag de conversatie blijft aan de oppervlakte. Anke neemt daaraan geen aanstoot, zij geniet alleen maar. Haar lenige lichaam buigt zich gewillig mee in elke vereiste stand. De handen losjes in elkaar gelegd, zo rijden Leo en zij over de brede baan, die ze geheel nodig hebben om de sierlijke bogen te maken, die ze met hun schaatsen op het spiegelgladde ijs beschrijven. Alleen toen Anke dreigde te vallen, omdat haar schaats in een barst raakte, wordt Leo's greep vaster.

Menig oog volgt de zuiver harmonische bewegingen van de lange officier en zijn dame.

"Het rijdt heerlijk met u, zo stevig! Niets minder als met Harry," verlustigt Anke zich, terwijl ze staande een kopje chocola gebruiken.

"Merci," buigt Leo. "Zeer verplicht, ik mag dus nog wel eens voor surrogaat fungeren?"

Anke, die geheel in beslag wordt genomen door de geliefde ijssport, ontgaat de bittere klank in zijn stem. Uit haar donkere ogen spatten spot en ondeugd hem tegen, als ze met een genadig knikje voor een volgend tochtje haar medewerking toezegt.

"Wist jij, dat de luit een meisje had?" vraagt één van Leo's mannen aan z'n makker.

"Wel nee, man, dat is z'n verloofde niet. Hij draagt niet eens een ring. 't Zal een kennisje zijn."

"Nu, dan laat dat kennisje hem lang niet onverschillig, hij schrok daarnet zo, toen ze uitgleed."

De ander grinnikt: "Een rare ben je toch! Staat hij me daar met de armen over elkaar studie te maken van de luit en zet in een paar minuten een hele roman in elkaar."

De lange infanterist blijft echter wijsgerig kijken. "Daar lach je nu om, maar ik zie scherp, vooral bij dat soort zaken."

* * *

Moe en hongerig keren Leo en Anke tegen de avond naar huis terug.

"Is ze zoet geweest?" vraagt Anke, terwijl ze haar meiske knuffelt.

"Ja hoor, heel lief," verzekert Mevrouw van Garderen, "maar 't is toch goed, dat je er weer bent, ze werd 't laatste uur wat verdrietig en ze lijkt ook wel wat hees. Ik heb geprobeerd haar wat pap te voeren, maar ze had niet veel trek." Anke schrikt al: "Zou ze kou gevat hebben?"

't Kleine ding ziet er echter helemaal niet ziek uit. Ze trekt onbarmhartig aan haar moeders haren en als Leo zijn armen naar haar uitstrekt, is ze dadelijk bereid over te steken. Ze toont niet de minste eerbied voor zijn officiersattributen, maar probeert uit alle macht hem te degraderen, door hem zijn ordetekenen te ontrukken.

Haar moeder begroet dit als een geruststellend teken. "Je gaat gauw in je bedje," zegt ze.

"Dat lijkt mij ook 't beste en kom jij dan bij ons tafelen?" nodigt Mevrouw van Garderen.

"U is een schat, om 't me aan te bieden, maar ik doe 't toch liever niet. Ik zit niet rustig hier beneden, zolang Corry niet slaapt. Ik blijf vanavond maar boven. Misschien dat ik nog een boek bij u kom ruilen, Mijnheer ter Stege! Is u thuis?"

"Secuur!" belooft Leo lachend. "U heeft me vanmiddag wel zó laten rijden, dat ik nergens animo meer voor heb, dan voor een warme kachel en een stevig maal."

"Zo, zo, ons Vogeltje maakt dus een goed figuur op de schaats," concludeert de blinde met voldoening. "En hoe staat het met mijn neef? Beviel hij je als partner of had je meer last dan lust van hem?" schertst hij, z'n gezicht naar Anke kerend.

Dze tilt op 't zelfde ogenblik Corry van Leo's schouder, daar de halsbrekende toeren, die dit tweetal maakt, haar moederhart sneller doen kloppen.

"Mijnheer ter Stege viel me niet tegen, hij rijdt haast net zo goed als mijn man, heb ik hem gezegd. Toen was ie zo verlegen blijd," besluit ze in de onvervalste zangerige taal van haar geboorteland.

"Leve West-Friesland en z'n verlegen pittig dialect," roemt Leo.

(Wordt vervolgd.)

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

De Les

Met een afwezig gebaar streek Leny door haar haren. Wat moest ze nu nog doen, de afwas was klaar, de baby sliep. O ja, er lag nog een stapeltje verstelgoed. Dat dan eerst maar doen, dan kon dat ook in de kast. Ze haalde haar naaimandje voor de dag en ging op de Chesterfield zitten.

Onderhand liet ze haar gedachten de vrije loop. Waar zou moeder nu zijn? Dicht bij de kust van Engeland zeker, want morgen vroeg zou ze aan kunnen komen als alles voorspoedig ging. Zou ze nog last van zeeziekte gehad hebben? Ze had hier nog pilletjes gekocht, en ze had voordat ze wegging nog één ingenomen.

Een week geleden was dat al weer en 't was net of zij, Leny, deze week maar half geleefd had. Steeds was ze met haar gedachten in 't verleden bezig geweest, in de tijd toen zij zelf nog als jong meisje in Holland woonde. Moeder had alles ook weer zo dicht bij gebracht, in de drie maand dat ze hier met vacantie was geweest.

Wat hadden ze er lang over geschreven. Er waren heel wat brieven de oceaan overgevlogen, voordat eindelijk alles in kannen en kruiken was, en de brief kwam met het triomfantelijk slot: "Dus kinderen, tot over 4 weken, dan hoop ik jullie eindelijk eens weer te zien".

Och, ze was ook moeders oudste dochter, en wat waren ze altijd intiem geweest met elkaar, Leny beschouwde haar moeder soms als een oudere en wijzer zuster. Daar was geen verandering in gekomen, ook niet toen ze verkering kreeg met Kees. Alles leek even mooi, wat hadden ze een fijne verkeringstijd gehad in Holland, een jaar om nooit te vergeten.

• •
•

Maar Kees kon in Holland z'n draai niet vinden, en meer en meer begon hij over emigratie te praten. Totdat eindelijk z'n besluit vast stond: hij ging naar Canada. Leny wist diep in haar hart dat ze Kees nooit alleen zou laten gaan, ze hoorde bij hem, maar o, wat hing haar hart aan Holland.

Ze was geen type om te emigreren hield ze hem en zichzelf voor, avontuurlijk bloed had ze nooit gehad. Toch kwam het zover dat ze moest kiezen, Holland of Kees, en ze koos het laatste. Een jaar later was ze hem achterna gegaan en weer een half jaar later waren ze getrouwd.

Toen ze hier eenmaal was, viel het allemaal nogal mee, de Canadezen waren aardig, er waren hier veel landgenoten, en zelf had ze hard mee helpen aanpakken, zodat Kees trots op haar was. En na een paar moeilijke jaren kwamen ze er door.

Met kracht had ze zich al die tijd tegen vlagen van heimwee verzet, al had ze het er vaak moeilijk mee gehad. Vooral op speciale dagen, verjaardagen, feestdagen, oud en nieuw, dan kon het verlangen naar Holland, naar thuis, soms echt knagen. Wat werd het Kerstfeest hier toch soms stijlloos gevierd, Hemelvaart en Pinksteren, daar merkte je hier soms niks van. Maar door de drukte van het leven; ze was na haar trouwen blijven werken; kon ze haar gedachten gauw in een andere richting sturen als ze weer eens zo'n bui had.

• •
•

Toen konden ze dit huis kopen, het stond in een rustige buurt, en 4 maand nadat ze ophield met werken werd hun dochtertje geboren. Maar toen kon moeder het in Holland ook niet meer uithouden, er was al lang sprake geweest van een trip voor haar naar Canada, en nu werd de knoop doorgehakt.

Wat hadden ze een heerlijke 3 maand gehad. Maar ook, wat was Leny in die 3 maand weer gaan verlangen naar alles wat ze in Holland had achtergelaten. Het gezellige leven daar, de mooie concerten waar ze minstens 8 x per jaar heenging en die zo veel voor haar betekenden, de goede toneelstukken, het huiselijk leven, kortom alles wat Holland Holland maakte, en wat Canada haar nooit zou kunnen geven.

O, ze wist het wel, ze mocht niet klagen. Ze was nuchter genoeg om te weten dat haar man in Holland nooit zou hebben bereikt wat hij hier aan 't opbouwen was. Maar betekent materiele welvaart dan alles?

Hier kon je ook wel eens een avond weg, maar toch, het was zo anders, en je bleef immigrant. De buren ook, wat ging je hier nu met hen om. De buurvrouwen links en rechts en tegenover hadden allemaal een baan, en waren de hele dag weg. Twee huizen verder woonde een vrouwtje die een overtuigde Jehova-getuige was. Leny had contact met haar gezocht, maar steeds kwam het gesprek weer op de Godsdienst, zodat Leny haar nu eindelijk maar een beetje ontweek.

Schuin tegenover woonde een oude dame. Leny had haar een keer op de thee uitgenodigd, het was wel leuk geweest, en over en weer werd steeds vriendelijk gegroet, maar daar bleef het ook zo'n beetje bij. Ze zou haar maar weer eens bellen, en vragen of ze eens weer kwam. En nog 3 huizen verder woonde ook een immigrantenvrouw, met haar man en dochtertje van 4 jaar. Dit voorjaar had Leny de was een paar keer gedaan voor haar omdat ze ziek was. Ze was heel aardig maar vreselijk gesloten, niet iemand om vertrouwelijk mee te worden. Ze schenen uit Letland te komen.

Och, en Hollandse kennissen hadden ze wel, maar wanneer zag je elkaar nu, 's Zondags bij de kerk, anders haast niet door de grote afstanden. Nee dan in Holland. Met een ruk trok Leny haar schouders recht, kom, niet meer prakkizeren, ze had nog zoveel zegeningen. "Wat hebben we het toch goed vrouw", kon Kees soms zo echt dankbaar zeggen, en het was ook zo, maar Kees voelde zich hier ook tot en met thuis. Die dacht niet meer aan Holland, een man was soms zo anders in veel dingen.

Wacht, ze zou de radio eens aanzetten, 't was zo stil in huis, en er was geen kip op de weg te bekennen. Ze stond op en draaide de knop om. "Honey, I can't live without you," dreinde een mannenstem haar tegen. Driftig draaide ze de knop om, bah, altijd dat gejengel, je werd er ziek van.

Meteen ging de bel, en blij met de afleiding stapt ze naar de deur. Gunst, dat was haar buurvrouw uit Letland met haar dochtertje.

"Come in", zei Leny hartelijk, "dat is nu eens echt leuk." Vlug schoof ze een stoel bij en zette water op voor thee.

"Ja," zei haar buurvrouw langzaam, omdat ze haar Engels niet zo goed sprak, "ik dacht, nu moet ik maar eens even gaan kijken, nu uw moeder weer weg is." Het gesprek kwam deze keer nog al gauw op gang, ze kregen het over de afgelopen zomer, over Leny's moeder, en zonder dat Leny het zelf eigenlijk in de gaten had, begon ze te vertellen. Over haar gedachten van deze middag, over haar verlangen naar Holland, naar haar thuis, alles vertelde ze.

"U kunt me misschien begrijpen," zo besloot ze haar relaas, "u bent ook een immigrante."

Het bleef even stil, en Leny begon zich al een beetje te schamen dat ze zich zo had laten gaan. Wat kende ze per slot van rekening eigenlijk deze vrouw.

Maar heel onverwacht kwam haar antwoord. "You know", zei ze langzaam, "ik ben jaloers op je." Dit antwoord had Leny niet verwacht, en ze keek de andere vrouw beteuterd aan.

"Ja", zei deze weer, "jaloers op al die mooie herinneringen van you. Weet je," vervolgde ze, "ik praat er liever niet over want ik wil vergeten. Maar ik heb bijna niets anders dan nare herinneringen aan mijn thuis. Mijn land is opgeslokt door Rusland. Ik ben gevlucht, eerst voor de Duitsers, later voor de Russen. Mijn moeder is gestorven, het laatste wat ik van mijn vader zag waren zijn wanhopige ogen toen hij door 2 soldaten weggeleid werd. Mijn 2 broers zitten in Siberië als ze nog leven. Er is geen teruggaan voor mij mogelijk. Alleen de grond in mijn land is hetzelfde, de mensen zijn weggevoerd of gevlucht, nu wonen er Russen. Maar hier in Canada heb ik een tweede vaderland gevonden. Maar voor jou is het anders, jij kunt elke week schrijven, als je geld hebt kun je een trip maken, alleen het idee, dat het kan lijkt me al zo heerlijk."

De stem zweeg, en Leny zei een poosje ook niets.

Toen stond ze op. "Ik schaam me," zei ze zacht, "ik schaam me heel erg, ik heb een goede les geleerd."

Haar buurvrouw glimlachte.

"Wat denk je, zou je morgen met me mee kunnen gaan jurk halen, je moet er eens meer uit gaan en minder piekeren?"

"Graag", zei Leny uit de grond van haar hart, "en nog heel erg bedankt voor wat u me verteld hebt, dit had ik precies nodig." En met een licht hart ging ze thee schenken.

A. H.

In het hartje van Toronto, vlak voor de City Hall werd een 60-voet hoge sparreboom opgezet om met 3500 lichtjes versierd de stads-kerstboom te zijn. De kinderen hadden er wel een stijve nek voor over om te zien hoe de boom opgezet werd.

Gij in uw klein hoekje . . .

. . . gaandeweg meer interesse . . .

Bij de dagbladen en radio- en televisie-stations beseft men de belangrijkheid van een persoonlijk contact met het publiek. Daarom hebben dagbladen en tijdschriften hun rubrieken "Letters to the Editor", waarin de lezers hun mening mogen zeggen over allerlei onderwerpen. Dit is vaak de best gelezen rubriek van een blad. Radio-stations hebben dikwijls een soortgelijke "rubriek", vaak in de vorm van een telefoon-discussie, waaraan luisteraars kunnen deelnemen, door de studio op te bellen, zodat hun woorden door een groot publiek gehoord worden.

•

Pas gearriveerde immigranten houden zich als regel afzijdig van dit deel van het Canadese "culturele" leven, maar hoe meer men zich bewust wordt Canadees te zijn, des te meer zal men ook aandacht schenken aan deze bronnen van "publieke opinie". En er zelf aan deelnemen, misschien.

Misschien, zeggen we, nogal gereserveerd. We geloven nl. niet, dat de Nederlandse groep van de Canadese bevolking reeds ten volle deelneemt in deze uitingen van het Canadese leven. O nee, er zullen niet veel gezinnen zijn, die na hier laten we zeggen twee jaar gewoond te hebben, nog geen Canadees tijdschrift en dagblad in huis hebben, of nooit naar een radioprogramma luisteren. In alle normale gevallen gaat men zich gaandeweg meer interesseren voor het Canadese leven en dan worden op een gegeven moment — gelukkig — dergelijke dingen onmisbaar.

Dat wil helemaal niet zeggen, dat men die dingen dan kritiekloos inhaalt en bejubelt. Neem het dagblad, wie van ons is ten volle of ook maar redelijk tevreden met de inhoud van ons dagelijks nieuwsblad? De meeste journalistiek in Canada is zo doordrenkt van materialisme, sensatiezucht en ongeloof, dat wij hartelijk hopen, dat de ogen van ons allen daar voortdurend voor open mogen blijven. En is het in vele gezinnen niet een moeilijkheid om de kinderen een juiste houding bij te brengen ten opzichte van een krant, die vol staat van negatief nieuws, moorden, aanslagen, overvallen e.d. en niet te vergeten de comics?

En toch kunnen we ons niet afsluiten van "de wereld" in deze vorm. Dat zou in zekere zin de weg van de minste weerstand zijn. Wij kennen een geval, waar een gezin tot tweemaal toe het dagblad opzegde, om eindelijk weer eens verlucht adem te halen, verlost van de dagelijkse injectie "wereld" in het gezin. Geen gekibbel meer tussen de kinderen, wie het eerst de comics mocht zien; geen zorg meer over de slechte invloed van die comics op de kinderen, geen onaangenaam gevoel meer bij het lezen van de vele nare nieuwtjes e.d. Wat een rust in huis . . . .

En toch nam datzelfde gezin beide keren die krant weer terug. Niet vanwege de koopjes die gemist werden door onbekendheid met de geadverteerde reclame-campagnes, maar omdat het in deze tijd niet aangaat, in een land te wonen, zonder mee te leven in datgene, wat het land en het volk beroert. Gedachtig aan hetgeen Jezus gebeden heeft: "Ik bid niet dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart van de Boze", zullen wij ons ook niet als kluizenaars kunnen onttrekken aan het leven in deze wereld, maar zullen wij steeds waakzaam moeten zijn, om bewaard te blijven van de Boze.

Tot zover hebben we het alleen nog maar gehad over onszelf. In een houding van verdediging hebben we ons afgevraagd: wat moeten we doen om te behouden, wat wij als Christenen hebben? We weten, dat dit niet voldoende is. Ons deelnemen aan het Canadese leven moet niet alleen passief zijn; we hebben actief te zijn. "Gij zult Mijn getuigen zijn" is een bevel tot de aanval.

•

Hebt U wel eens "ingezonden stukken" in Uw dagblad gelezen, of andere artikelen, waarvan U voelde, dat ze tekort deden aan de eer van Uw Heer? Hebt U wel eens de neiging gehad om de pen op te nemen en zelf deel te nemen aan het "gesprek"? Of om de studio op te bellen, als een vraag besproken werd, waarop de Bijbel zo duidelijk een antwoord geeft? Ons getuigenis moet gehoord worden, als we getuigen genoemd willen worden.

Een voorbeeld daarvan vonden wij dezer dagen in een advies-rubriek van een Canadees dagblad, waarin de redactrice brieven plaatst en beantwoordt, betrekking hebbende op huwelijksproblemen. Onder de titel "Religion Solved Marital Problem" werd de volgende brief van een lezeres (kennelijk verkort) opgenomen:

"Dear Mrs. Thompson:

After reading about the woman who wanted to have an affair with another man, and signed herself Unworthy Wife, I had to write. I feel she has great hope of finding peace, as most people are always ready to blame the other person.

My husband and I have been through somewhat the same experiences. We met people who were able to tell us that God has an answer for every problem, and that if we would listen to Him, He would direct us what to do. Our first thought was to be honest with each other. My husband had to tell me things that hurt me terribly, and it cut my heart in half to think he had been disloyal to me.

I read the Bible and knew I had to forgive him. I asked Christ to show me each day what He wants me to do, and promised to obey Him. My husband did the same, and we have found peace by asking for and accepting it in God's terms. I pray that this woman and her husband will have the same spiritual experience and find the happy married life God intended them to have.

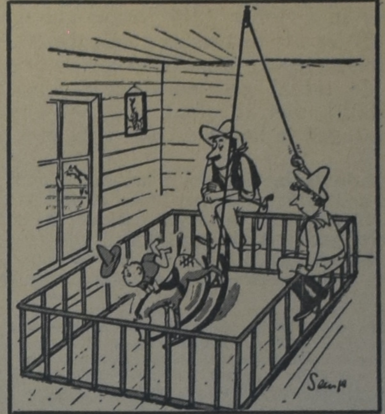
Sincere Friend."

We plaatsen dit niet als een voorbeeld, hoe het moet, maar om aan te tonen, dat hier een kans ligt, die aangegrepen kan worden. Nationaliteit is in dit geval niet belangrijk, maar wel belangrijk is, dat christenen, die "een Woord voor de wereld" hebben, dit Woord niet verzwijgen, al is het — alleen maar? — in de "advies-rubriek" van het dagblad. "Laat alzo Uw Licht schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken." (Matth. 5 : 16).

Twee Keer Lachen

Van tijd tot tijd verschijnt in deze rubriek een tekening, die zonder verdere uitleg U aan het lachen moet brengen. Het is de bedoeling, dat U, nadat U uitgelachen bent, in enkele woorden, dus zo kort mogelijk, een passend onderschrift onder het plaatje schrijft, het geheel uitknipt en aan ons toezendt. Het door ons meest gewaardeerde onderschrift wordt bekroond met plaatsing in ons blad en een boek als prijs voor de inzender(ster).

De vorige keer plaatsen we onderstaand plaatje, waarop verschillende inzendingen binnenkwamen. Het beste vonden we de slagzin die we er onder afdrukken:

Experience not necessary
"We'll train you."

G. K. Ouwehand 18 Whitfield Ave.
Hamilton, Ont.

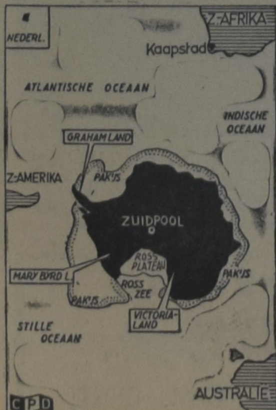
En hier volgt dan meteen de nieuwe uitnodiging om te lachen en te laten lachen:

Inzender:

NIEUWE AANVAL OP DE ZUIDPOOL

Met ca. 3 miljoen dollar gaat men begin volgend jaar een nieuwe wetenschappelijke aanval op de zuidpool ondernemen. Deze nieuwe aanval zal internationaal van opzet zijn; technici en geleerden uit vele landen zullen er aan deelnemen. Speciale aandacht zal thans worden gegeven aan de biologie, de cartografie en de geologie van Antarctis, omdat deze onderdelen niet in het programma van het Geofysische Jaar waren opgenomen t.a.v. de zuidpool. Dit gemis wil men begin volgend jaar gaan goedmaken. Men is daarbij heel wat van plan, zo staat er o.a. een driemaandse tocht door Victorialand op het programma over een gebied groter dan Frankrijk. Ook heeft men het voornemen om over een afstand van ca. 2000 km. Mary Byrd Land te doorkruisen.

De gehele onderneming, die wordt betaald door de National Science Foundation, zal ongeveer een klein jaar in beslag nemen. In die tijd heeft men, buiten de geplande tochten, nog heel wat werk te verzetten; zo zal men zich intensief bezig gaan houden met het aardmagnetisme, de gletsjers, het weer, oceanografie, kosmische stralingen en nog ettelijke andere zaken meer.

De zes in het poolgebied gelegen weerkundige stations ontvangen het meeste geld, n.l. ca. 2 miljoen dollar om hun waarnemingen voort te kunnen zetten. Deze stations worden beheerd door Amerika, Australië, Nieuw-Zeeland en Argentinië.

In Februari van het volgend jaar zullen de ijsbrekers van de Amerikaanse marine de wateren rond Graham Land binnendringen waar de geleerden waardevolle gegevens hopen te verkrijgen. Het is een gebied waar tot op heden nog geen waarnemingen konden worden verricht aangezien in dit gebied nog geen onderzoekers zijn doorgedrongen. Tot op heden mocht het n.l. niet gelukken door het zeer dikke ijs heen te breken.

Tijdens de onderneming hoopt men ook nauwkeuriger kaarten van de zuidpool te kunnen maken daar aan dergelijke kaarten een groot gebrek bestaat, daarbij hoopt men eindelijk de juiste ligging van verschillende bergketens eens precies vast te kunnen stellen. De American Geographical Society en leden van de universiteit van Minnesota zullen dit reusachtige karwei voor hun rekening nemen. Op de lijst van deelnemers zien wij ook nog de namen van diverse andere universiteiten en regeringsorganisaties zodat wij kunnen vaststellen dat deze aanval op het, voor een deel, nog onbekende werelddeel zeer krachtig zal zijn.

Dat mag dan ook wel want het continent is ongeveer zo groot als Zuid-Amerika. Op sommige punten is het ijs ca. 3 km dik terwijl er drijvende ijsvelden worden waargenomen die zo groot zijn als heel Nederland. Zonder groots opgezette onderzoekingen krijgt men dus nooit de zuidpool geheel onder controle.

ANSWER
X-WORD PUZZLE

		C	E	E		S	H	A		
	L	O	L	L		H	O	B	S	
B	O	M	B	S		R	O	U	N	D
O	G	E	E		C	U	T	T	E	R
B	I	B		J	O	B			A	A
S	C	A	R	A	B		E	D	D	Y
		C	A	B	B	A	G	E		
I	N	K	Y		L	I	O	N	E	T
N	O			W	E	D		O	D	E
C	R	A	T	E	R		H	U	G	S
H	I	R	E	S		B	E	N	E	T
	A	N	T	E		O	R	C	S	
		O	E	R		G	E	E		

VIJFTIEN JAAR GELEDEN:

Het Ardennen Offensief

Ongelooflijk fel en hard waren de gevechten rond Kerstmis 1944. In het besneeuwde Ardennengebied, waar door de dichte mist de geallieerde vliegtuigen niet in de strijd konden worden gebracht, vochten kleine geisoleerde groepen met ware heldenmoed tegen een overmachtige vijand, totdat hun sterk gedunde resten in begin Januari 1945 werden bevrijd uit de dodelijke omsingeling.

Reeds in October 1944 kwam veldmaarschalk Jodl met een uitgewerkt plan bij Hitler om te trachten de catastrofe voor het derde rijk af te wenden. De geallieerde legers stonden groot en dreigend aan de grenzen van het nazi-rijk en de totaal gedemoraliseerde en ontredderde Duitse troepen zouden waarschijnlijk niet in staat zijn het komende voorjaarsoffensief van de geallieerden tegen te houden. Daarmede zou het lot van Duitsland bezegeld zijn.

De heldhaftigheid der parachutisten is in de Tweede Wereldoorlog spreekwoordelijk geworden. Ook in het beruchte Ardennen Offensief hebben zij met inzet van hun leven stand gehouden toen het leger vluchtte.

TIJDENS de voorbereidingen in het duitse kamp verscheen er nog een andere figuur op het toneel en wel de bekende en beruchte Otto Skorzeny, een fel SS-officier, die in 1943 Mussolini door een gewaagd huzarenstukje uit zijn berggevangenis had weten te bevrijden. Hij had een brigade Engels sprekende Duitsers samengesteld, die de naam kreeg van Spookbrigade.

Deze mannen hadden een speciale opleiding genoten. Zij spraken perfect Engels en hun waren zoveel mogelijk alle kleine eigenaardigheden van de amerikaanse soldaat bijgebracht. Gekleed in amerikaanse uniformen en voorzien van amerikaans materiaal zouden zij bij het offensief worden ingezet, met de bedoeling ongemerkt door de geallieerde linies heen te komen, waarna zij in het hart van het geallieerde gebied een poging zouden doen het geallieerde hoofdkwartier te overvallen en mannen als generaal Eisenhower en dergelijke kopstukken te doden....

Voormalige leden van de Duitse Weermacht hebben de oorlogsellende van 15 jaar geleden nog niet vergeten. In Hamburg hielden ze een demonstratie tegen het geven van oorlogs-speelgoed aan kinderen met Kerstfeest.

Het plan van Jodl was volgens zijn eigen woorden een wanhoopsplan, maar het had een kans van slagen en dat was doorslaggevend. Met grote moeite werden drie legers samengesteld en wel het vijfde pantserleger onder generaal Sepp Dietrich, het zesde pantserleger onder generaal Von Manteuffel en het zevende leger onder generaal Brandenberger. Dezer drie legers, samengebracht op een betrekkelijk klein front, zouden met gebalde kracht een doorbraakpoging wagen door de Ardennen.

De bedoeling was, dat de beide pantserlegers in een bliksemopmars zouden doorbreken naar Antwerpen, terwijl het zevende leger de zuidelijke flank zou dekken tegen geallieerde tegenaanvallen. Zou het plan slagen, dan was het grootste deel van het eerste amerikaanse, het negende amerikaanse, het tweede engelse en het eerste canadese leger volkomen afgesneden van de rest van de geallieerde strijdmacht en zou dit door gebrek aan voedsel en munitie na enige tijd een gemakkelijke prooi van de Duitsers zijn geworden, hetgeen voor de geallieerden een dodelijke klap zou hebben betekend. Het was dus een kwestie van er op of er onder.

Was het offensief van de Duitsers volgens de plannen verlopen, dan zouden wij misschien nu niet in vrijheid geleefd hebben, maar nog steeds onder het nazi-juk hebben gezucht. Het is echter niet zo gegaan en dit is voor een groot deel te danken geweest aan het ongelooflijke heldenepos van de 101ste amerikaanse parachutistendivisie in Bastogne en de 7de amerikaanse tankdivisie in St. Vith. Deze eenheden hebben, alhoewel zij door de optrekkende Duitsers werden ingesloten, tot het uiterste weerstand geboden, de Duitsers belettende het veroverde gebied te consolideren. Aangezien zij in het wegenarme Ardennengebied de twee voornaamste wegenknooppunten bezet hielden, belemmerden zij op ernstige wijze de duitse opmars.

Het eerste en het negende amerikaanse leger werden, toen de aanval op 16 December 1944 losbrak, geheel verrast en de Duitsers boekten aanvankelijk succes. In paniek vluchtten de Amerikanen voor hen uit, maar het heldhaftig standhouden van de parachutisten bij Bastogne en van de tanks bij St. Vith vertraagde de duitse achtervolging met als gevolg, dat Eisenhower zijn troepen kon hergroeperen en een tegenaanval kon inzetten.

De voorbereidingen van Skorzeny bleken toch niet deugdelijk genoeg te zijn geweest, want zijn spookbrigade is niet ver gekomen. Reeds tijdens het begin van het duitse offensief werden enkele van deze mannen gevangen genomen en toen de amerikaanse MP snel het gebied achter het front uitkamde, werd bijna de gehele brigade geëlimineerd. Ze wisten nl. wel op veel vragen antwoord, maar niet op die van de amerikaanse sportenthousiasten. Van algemeen bekende kampioenen hadden ze nooit gehoord....

Het grote gevaar was bezworen, de sluipmoordenaars konden hun werk niet volbrengen. De amerikaanse legers hadden zich van de eerste klap hersteld en gingen tot het tegenoffensief over. Op tweede kerstdag 1944 werd het front weer gesloten bij Celles vlak bij Dinant. De deuk, die er nog in zat, werd er langzaam uitgehamerd en op 26 Januari 1945 stonden de geallieerden weer op de frontlijn, die zij op 16 December 1944 hadden ingenomen.

De laatste stuiptrekkingen van het nazimonster waren door de geallieerde vechtkracht gesmoord en een uitgeput en ontredderd Duitsland wachtte op zijn overweldiging.

Laten wij, vijftien jaar na deze heroïsche strijd, de naamloze helden gedenken, die rond de dagen van Kerstmis 1944, in de besneeuwde en mistige Ardennen, ver van hun vaderland, het grootste offer brachten voor onze vrijheid en wel de helden van Bastogne en St. Vith.

DOET CANADA GENOEG VOOR DE VLUCHTELINGEN ?

Anton Meticic, een man van middelbare leeftijd in Rome brak op een herfstige Zaterdagmiddag in November in tranen uit, toen hij hoorde, dat hij met zijn gezin zou worden toegelaten als immigranten in Canada. Zijn ontroering had een bijzondere reden. Meer dan zes keer was zijn verzoek om te emigreren afgewezen, door verschillende landen. Hij woonde nu al bijna 14 jaar in een vluchtelingenkamp en hij had al die jaren geen normaal leven van werken en verdienen gekend. Zijn kinderen waren in een kamp opgegroeid en hadden alleen maar een vage voorstelling van wat een "normaal" leven moest zijn. Al zijn pogingen om als immigrant zich ergens te vestigen mislukten, omdat één van zijn gezinsleden tuberculose had opgelopen . . .

Maar nu, terwijl hij zijn hoop al bijna had laten varen, kwam de uitkomst; Canada besloot honderd gezinnen op te nemen uit vluchtelingenkampen in Oostenrijk en Italië, welke voorheen niet als immigranten werden geaccepteerd wegens ziekte in het gezin. En één van die honderd gezinnen was het gezin van Anton Meticic, afkomstig uit Jugoslavië.

☆

Canada was het eerste overzeese land dat zulk een besluit nam en op een persconferentie in Geneve werd Canada daarvoor door de Hoge Commissaris van de Ver. Naties voor de Vluchtelingen, Dr. August Lindt dan ook luide geprezen. Met Australië en Nieuw Zeeland slaat Canada een goed figuur in de wereld op het gebied van

WORLD REFUGEE YEAR

vluchtelingenhulp in het raam van het "World Refugee Year", dat loopt van Juni 1959 tot 1 Juli van volgend jaar.

Canada heeft al jarenlang belangrijke hulp verleend aan de vluchtelingen. Alleen in het laatste jaar werd reeds $2.350.000 bijgedragen in geld en goederen, waarvan twee miljoen dollar is bestemd voor de Arabische vluchtelingen rondom Palestina, 290.000 dollar zijn bestemd om de vluchtelingen in Europese kampen te helpen zich elders te vestigen en 60.000 voor de overplaatsing van Europese vluchtelingen in het Verre Oosten; afstammelingen van Witrussische vluchtelingen in China, die vanwege hun anti-communistische overtuiging het daar niet kunnen uithouden.

•

Kunnen wij in Canada dus min of meer trots zijn, of althans tevreden over de bijdrage van dit land in het internationaal streven om het vluchtelingenprobleem in 1960 op te lossen? Daar is men het in Canada niet over eens. Of misschien kunnen we beter zeggen, dat in het algemeen men in Canada hiermee niet tevreden is.

Bijna dagelijks verschijnen er artikelen in dagbladen en tijdschriften in verband met het World Refugee Year en de één na de ander komt dan tot de conclusie dat Can. de eerste stappen gezet heeft op de goede weg, maar dat er nog vele en grote stappen behoren te volgen, voordat we tevreden over onszelf kunnen zijn.

Het vluchtelingenprobleem is nog lang niet opgelost; er is nog maar een lichte vermindering van de druk waar te nemen en 100 gezinnen zijn als een druppel op een gloeiende plaat. Het behoeft trouwens ook niet bij die 100 gezinnen te blijven. De regering, die de volle verantwoordelijkheid neemt voor deze gezinnen denkt er voorlopig niet aan, dit aantal uit te breiden. Maar andere gezinnen kunnen "gesponsord" worden door kerkelijke of particuliere instellingen en zelfs door particulieren die aan bepaalde condities voldoen. Zo heeft de Rooms Katholieke Kerk in Canada een prachtig plan uitgewerkt, waardoor 3000 plaatselijke kerken elk een gezin voor hun rekening zullen nemen. Een andere groep, de Toronto Committee for World Refugee Year heeft aangeboden, een compleet kamp in Duitsland te "adopteren" en de kampbewoners aan normale woningen te helpen. In het geval dat gezinnen door erkende instellingen of personen worden gesponsord zal de Canadese regering de hand lichten met immigratie-bepalingen, zodat ook in die gevallen gezinnen met personen, die anders wegens ziekte zouden worden afgewezen, toch in Canada kunnen komen.

Eén van de weinige vluchtelingen in een Europees kamp voor wie de naam Canada enige betekenis heeft is Nikolaus Rosyk, die vol trots zijn ski-trui draagt, welke hij van een vrouwencomité in Toronto heeft gekregen.

•

Doet Canada nu genoeg? Iemand heeft opgemerkt, dat Canada, met een overvloed van ruimte, met een rijkdom aan grondstoffen en met een veelbelovende toekomst deze zegeningen rijkelijk moet delen met de armen en misdeelden. Er is geen plaats voor de vraag "Ben ik mijn broeders hoeder?". Er is nog maar een begin gemaakt en als er één land is, dat in staat moet zijn, in het WORLD REFUGEE YEAR zegenrijk te werken dan is het Canada, dat zelf zo rijk gezegend is. Gastvrijheid en mededeelzaamheid zijn christelijke deugden die op het eerste plan komen.

In de poging om met vereende krachten het World Refugee Year te laten slagen zal ook Canada het eigenbelang moeten vergeten. Vluchtelingen toelaten omdat wij toch immigranten nodig hebben is geen liefde maar berekening. Laat ook iedere inwoner van Canada voor zichzelf heel persoonlijk overwegen, wat hij kan doen in de zin van "een beker koud water".

INGEZONDEN:

EEN CANADESE BOND VAN MANNENVERENIGINGEN ?

In C.C. van 6 Nov. j.l. vraagt het bestuur van de Kring van Mannenver. in Z.W. Ontario (Chatham League?): zullen we ons aansluiten bij de National Federation of Men's Soc. in de U.S.A., of . . . in Canada een Bond oprichten?

Gaarne wil ik, als mede-oprichter van de vroegere Canadian Federation of Chr. Ref. Men's Soc., op deze vraag van antwoord dienen.

Ten eerste zij opgemerkt dat er geen Nat. Fed. of Men's Soc. in de U.S.A. bestaat en ook nooit bestaan heeft. Wel was er tot voor enige jaren terug een Nat. Fed. of Reformed Men's Soc. welke gevestigd was in de U.S.A. en haar zetel had in Grand Rapids. Enkele Canadese ver. waren van deze Fed. lid.

Enige jaren geleden is deze Fed. omgezet in: Federation of Chr. Ref. Men's Soc. Hiervoor waren twee redenen. Ten eerste had zich nimmer een Reformed Men's Soc. bij de Fed. gevoegd en ten tweede het woord National werd weg gelaten omreden dat veel Canadese Mannenver. zich bij deze Fed. aansloten.

Ook de Chatham ver. sloot zich bij deze Fed. aan plus nog enkele ver. uit Z.W. Ontario. Samen vormen deze de Chatham League, welke in het hoofdbestuur is vertegenwoordigd door de heer J. Ennema van Chatham, Ont. Deze heer heeft de plaats ingenomen van Rev. Bouma van Essex, nadat deze naar London vertrok.

Ten tweede zij opgemerkt dat er een Canadian Federation of Chr. Ref. Men's Soc. heeft bestaan. Oorspronkelijk opgezet door de Hamilton Mannenver. werd de oprichting van deze Federation verder voortgezet door de St. Catharines en Toronto Mannenver. De heren J. Ganzevoort en K. Kuipers maakten met ondergetekende het eerste bestuur uit. Verschillende kringen of leagues werden gevormd, o.a. St. Catharines, Hamilton, Toronto en Chatham.

Een eigen orgaan is nimmer door de Canadian Fed. uitgegeven. De kleine belangstelling bij de mannen en de grote kosten aan zulk een uitgave verbonden waren hiervan de oorzaak. Al spoedig bleek dat een eigen Canadian Fed. weinig zin had. Voor het Westen van ons land was het helemaal niet van betekenis daar de verenigingen daar zich meer aansloten bij het Noord-Westen van de U.S.A. dan bij het Oosten van Canada.

Na eerst met de Federation in de U.S.A. briefwisseling gevoerd te hebben, werden er besprekingen gevoerd met het hoofdbestuur om tot één Federation te komen, die dan alle ver. in Canada en de U.S.A. zou omvatten. Dit had tot resultaat de opheffing van de Canadian Fed. en de Nat. Fed. en de vorming van de Fed. of Chr. Ref. Men's Soc. De St. Catharines en Toronto league hebben nimmer een vertegenwoordiger naar de vergaderingen van het hoofdbestuur der Federation gestuurd. Chatham werd vertegenwoordigd door Rev. Bouma van Essex en Hamilton door ondergetekende.

Besloten werd voor de Canadese ver. een bijlage in de Ned. taal te voegen bij het bondblad The Messenger. Verschillende personen werden aangezocht voor het schrijven van artikelen. Evenwel, na twee jaar moest ook dit weer stopgezet worden. De kosten van deze bijlage waren te groot in verhouding tot de belangstelling die er bij de Canadese ver. voor was. Financiele steun van de mannenver. in Canada kwam er niet en ook werd het moeilijk om goede artikelen te krijgen voor deze bijlage.

De mannen die de eerste Canadian Fed. hebben opgericht en verder de samensmelting met de Fed. in de U.S.A. hebben bevorderd, hebben persoonlijk veel tijd en geld aan deze zaak gegeven. Maar nu is er dan ook een krachtige organisatie, die op velerlei gebied actie voert. Niet alleen worden er leidraden verstrekt, maar ook wordt er actie gevoerd tegen de opening van winkels op zondag, verkeerde literatuur, enz. Naast de jaarlijkse bondsdag, worden er overal league meetings gehouden en elke league die zulk een meeting wil organiseren kan daartoe de medewerking krijgen van de extension committee. Deze committee houdt zich speciaal bezig met de uitbreiding van het werk der mannenver. in Can. en de U.S.A.

Zullen we nu de klok terug zetten en opnieuw beginnen met iets dat geen levensvatbaarheid heeft? Willen we werkelijk werken tot opbouw van Gods Koninkrijk, dan zullen we niet ieder op eigen houtje moeten werken, maar gezamenlijk de schouders onder het werk moeten zetten en in onze kerken de idee van mannenver. tot onderzoek van Gods Woord opnieuw moeten propageren.

De voornaamste reden van zulk een Canadese Bond zou zijn: dat de meeste mannen geen Engels verstaan en dus geen Engels studie materiaal kunnen gebruiken. Hoe deze mannen dan ooit Evangelisatie willen verrichten is een vraag die het overdenken zeker waard is. We moeten dus Ned. studiemateriaal hebben. Maar dat is er meer dan genoeg te krijgen bij de Bond Van Geref. Mannenver. in Ned. En verder zijn er nog enkele goede boekjes voor de Vrouwen ver. in Ontario uitgegeven die als leidraden gebruikt kunnen worden. Nee, studiemateriaal in 't Ned. kan alleen geen reden zijn om de bestaande Fed. weer te splitsen en opnieuw te trachten een Canadese Fed. op te richten.

Er zijn betere wegen te vinden om tot aaneensluiting en samenwerking te komen. Laten wij eerst meer leagues vormen in Ontario; b.v. London League, Sarnia League, Kitchener League, etc. Deze leagues vergaderen een of tweemaal per jaar. Elk van deze leagues heeft het recht een vertegenwoordiger naar het hoofdbestuur van de Fed. of Chr. Ref. Men's Soc. te sturen, mits de verenigingen die deel uitmaken van de league ook lid zijn van de Fed. Verder zouden wij dan eenmaal per jaar een provinciale bondsdag kunnen houden, waarop dan tevens een verslag kan worden uitgebracht van de Fed. Bondsdag. En misschien is het mogelijk om in de toekomst de jaarlijkse bondsdag van de Fed. eens in Ontario te houden.

Zullen de mannenver. in de naaste toekomst niet tot het verleden behoren, dan zullen vooral de jongere mannen er bij getrokken moeten worden en zal de Engelse taal meer en meer gebruikt moeten worden.

Verenigingen die meer willen weten over de Federation of Chr. Ref. Men's soc. kunnen inlichtingen krijgen bij ondergetekende. Het bestuur der Fed. vertrouwt dat het bovenstaande mag dienen tot opbouw en uitbreiding van het mannenver. werk in Canada en de Federation in 't algemeen.

S. Runia
1358 Plains Rd. E.
BURLINGTON, Ont.

SCHOOLNEWS

Alberni, B.C.

The 4th annual meeting of "The Alberni's Christian School Society" was held on October 24 in the First Christian Reformed Church, Port-Alberni, B.C.

Present were 23 members, including the board. The meeting was opened by the president Mr. J. Kostelijk Sr.

Mr. L. Bosma read the annual report and a financial report was read by Mr. T. de Vries, treasurer.

The membership declined from 42 last year to 40.

Highlight of this meeting was an essay by the Secretary with the title *"The Right of Christian Education"*, containing briefly the following:

"Why are the Government of Canada in general and the Provincial Governments in particular not building Christian Schools as well as Public Schools?

There are 3 groups of people in Canada; Protestants, Catholics and Unbelievers, which indicates that we need 3 types of schools in Canada, equally supported by the Government. Why do we have to send our children to schools where education in the Scriptures does not exist in the way we like to see it as Christian parents? Certainly, there is prayer and reading a part of the Scriptures in most of the Public Schools if not in all, but it never comes to teaching the children the only way of Salvation.

Many teachers do not belong to any Church, nor have anything to do with religion and still they are praying the Lord's Prayer day in day out without understanding the meaning of it.

This is against God's will. We as parents are responsible for our children and according to our promise with the baptism of our children, we have to bring them up in the fear of the Lord, even through education.

We as parents have to pay Taxes to the Government of which the Government is building Schools. They have the right to do so, but the Government should also consider the type of schools to be build. As it is now, we have to accept schools with an education which is against our religion.

When we like to have our Christian schools we can only have them at our own expense, while we still have to pay our full share in taxes to promote building public schools.

The government has to be insisted regarding this matter and we have to take every opportunity leading to equal rights for our Christian schools. Hitherto we have to finance our own Christian schools and we do this with the love of our heart, because we know that this is our responsibility toward our children. It will be difficult, but we have to work hard and pray that there might be a possibility to start a Christian school in the Alberni Valley in a not too distant future and not only in the Alberni Valley, but also throughout Canada, wherever there is a desire for Christian education".

After the discussions a financial report was given by Mr. T. de Vries regarding the Daily Vacation Bible School held during the Summer-holidays and sponsored by the School Society. 36 Children attended which was a good start for the first year. It was reported that the children enjoyed themselves throughout the entire period the Bible school was held. The president also had a word of praise for the teachers. A motion to promote the D.V.B.S. next year again was agreed upon by all members. More will be done to attract children from outside the Church, for the D.V.B.S. has also an Evangelistic character.

Appointed for organizing the D.V.B.S. next year were: Mr. J. Kruk and Mr. H. v. d. Zwaag.

As the last point, but not the least, on the agenda of this meeting was the election of 2 new board-members.

Resigning were: Mr. J. Kostelijk Sr. and Mr. L. Bosma.

Elected were: Mr. G. Tabak and Mr. Stanley Dykstra. Both accepted.

St. Catharines, Ont.

St. Catharines, Ont. Wednesday the 23rd of November we held the first general meeting of our School Society since the school is opened in September.

We never saw so many parents both fathers and mothers in the big assembly room of our church.

It was a great satisfaction for the board to see how many members are supporting the great purpose of christian education.

The chairman was Mr. M. Koole, the secretary, Mr. A. Bakker told us about the things that are going on in the school. All is going fine!

We have a nice staff of teachers and the children enjoy attending their new christian school.

It was a big job to look after the financial results of the bookyear September 1958/1959 and on account of this, the treasurer, Mr. E. Langendoen, spoke about the budget for the year to come. He stressed the neccessity that there must be a regular flow of money. Several questions of the members were discussed.

Our principal Mr. A. VanDyke addressed the meeting. He himself and the other teachers, were very happy to teach our children. During the first weeks the teachers and the children had to get used to the rules in the new school, but now everyone knows his position and all is running in a proper way.

He asked the parents to support the teachers with their daily prayers. Our Lord Jesus Christ says in His Word, "for without Me you can do nothing".

Coffee was served in the intercession and we could talk together about several things. An election was held for new board members.

Three members had finished their terms. Mr. H. VanRooyen, Mr. A. Bakker, Mr. E. Langendoen. Only the last one was re-electable.

With majority Mr. E. Langendoen, our treasurer was re-elected and as new members were elected Mr. B. Hielema and Mr. A. Lesage.

On a proposal of the principal there was instituted a 'Parent-Teachers-Association.'

BOEKBESPREKING

W. G. van de Hulst:
Bert and little Bert.
W. G. van de Hulst:
The boss and I.
Uitgave Woudstra's Bookhouse, Edmonton, Alberta.

We beginnen er zo langzamerhand aan gewend te raken, dat er ieder jaar zo omstreeks de donkere dagen voor Kerstfeest, een van de vele kinderboekjes van de begenadigde verteller en kindervriend van de Hulst op de Canadese markt komt. Dit jaar zijn het er zelfs twee, resp. de vertaling van "Grote Bertus en Kleine Bertus" en "Fik". Herinnert U ze zich nog uit Holland, ouders?

Woudstra's Bookhouse heeft ons door deze boekjes in de Engelse taal uit te geven weer een grote dienst bewezen. Wat een gemak voor de organisatoren van de kerstfeestvieringen der Zondagsscholen, dat ze niet lang meer hoeven te zoeken naar goede boekjes voor de kleintjes, maar zomaar deze Christelijke kinderlectuur van-de-bovenste-plank kunnen bestellen! Er is op dit gebied toch al zoveel onwerkelijk-zoetelijks op de Amerikaanse boekenmarkt!

Deze boekjes zijn inderdaad een uitkomst!

Deze twee uitgaafjes zien er weer keurig en aantrekkelijk uit. De kinderen zullen er meteen naar grijpen. De tekeningen zijn leuk, de druk duidelijk.

Slechts één critische noot, die we maken ten bate van dergelijke uitgaven in de toekomst: veel meer dan het boekje, dat verleden jaar verschenen is, dragen deze twee het stempel van de vertaling. De vertaling is niet altijd even vloeiend en vlot, en het klinkt in het Engels bepaald onesthetisch en onpedagogisch, wanneer we een moeder horen schelden tegen haar zoontje en zijn hond: "Rascals . . . naughty rascals . . . stupid rascals". Dit lijkt ons nogal "sterk" vertaald!

Dit alles neemt niet weg, dat de kinderen van deze verhalen zullen genieten en blij zijn met deze boekjes zullen zijn!

Aart Romijn:
Engel met één vleugel.
Uitgave Bosch en Keuning N. V. Baarn.

Wanneer we een boek van Aart Romijn in handen krijgen, verwachten we iets bijzonders, iets, dat uitsteekt boven de middelmaat van de na-oorlogse Christelijke romanliteratuur.

Met dit boek, dat, naar de uitgever ons meedeelt, maar eventjes het 25-ste van Romijn is, komen we in aanraking met aangrijpende sociale en ethische problemen. We komen ze tegen, de zoekende jongelui in de ellendige en gevaarlijke eenzaamheid van de grote stad. En steeds weer is het de prachtige persoon, die ze Opoe Dobbinga noemen, die in het middelpunt staat en een levend pleidooi is voor het Christendom van de daad. Opoe is "een engel van een vrouw", maar ondanks haar liefdevolle hart en haar grote hulpvaardigheid is ook zij maar een zondige, onvolmaakte vrouw, en daarom een "engel met één vleugel". Dit is een goed boek.

A. De Jager

Verschijning Calvinist-Contact

Op 25 December (Kerstdag) verschijnt ons blad niet; dit nummer wordt met dat van 1 Januari gecombineerd tot een speciaal nummer ter gelegenheid van de Jaarswisseling.

De verzending wordt zo geregeld dat dit nummer alle abonnees tussen Kerstmis en Nieuwjaar zal kunnen bereiken.

Nieuwjaarsgroeten en z.g. "classified" advertenties voor dit gecombineerde nummer knnnen tot Dinsdag 22 December aangenomen worden.

KERKNIEUWS

CHR. REF. CHURCH

Beroepen te St. Catharines, Ont. A. B. C. Hofland te Sarnia, Ont.

Te Fruitland, Ont. A. B. C. Hofland te Sarnia, Ont.

Bedankt voor St. Catharines, Ont. A. B. C. Hofland te Sarnia.

Bedankt voor Fruitland, Ont. A. B. C. Hofland te Sarnia, Ont.

"IMMANUEL", Hamilton, Ont.

Bij besluit van Classis Hamilton, Ont. van de Chr. Ref. Church werd een gemeente, die losgemaakt was uit de Canadian Reformed Churches onder de naam "Immanuel" opgenomen in het verband van deze classis. De gemeente bezit een eigen kerkgebouw aan Mohawk Road.

Langley, B.C. — De moederclub "The golden hour circle" heeft na de zomervacantie haar werk weer hervat en sindsdien haar maandelijkse vergaderingen gehouden.

Onze presidente, Mrs. Hoogland, die in de vacantie verblijd met de geboorte van een dochter, kon de eerstgehouden vergadering in September weer bijwonen. Daar werden de plannen gemaakt tot het houden van een "thanksgiving program" op 12 October. Deze avond werd gehouden in de United Church hall, toegankelijk voor iedereen.

De Moederclub had als programma; samenzang, spreekwoordenraadsels, beide Engelse en Hollandse, en een tweetal stukken, n.l. "Vrouwenleven van de wieg tot het graf" en een declamatie "Vrouwengeloofsleven in de loop der eeuwen".

Wij mochten ons in een grote belangstelling verheugen, de zaal bleek zelfs te klein!

Als aardige bijzonderheid vermelden we nog dat de vorige predikant van Langley en zijn echtgenote, Ds. en mevr. van Dijke, die juist met vacantie waren, ook in ons midden konden zijn.

De collecte bracht op de som van $57.50, dat we zeker weer nuttig hopen te besteden.

Met het ingaan van het nieuwe schooljaar mochten we het schoolbestuur een vlag aanbieden en tevens het benodigd bedrag voor de tafeltjes van de "primary grades" gemaakt door vrijwilligers. Verder werden er verschillende "games" gekocht voor de speelplaats.

Na de "Thanksgivingprogram" gingen we aan de slag voor de bazaar, gehouden op 13 Nov. in de Murrayville hall. Hier hielden we een bazaaravond in samenwerking met de andere verenigingen van de Langley gemeente.

De Moederclub verzorgde de verkoop van genaaide artikelen, handwerken, gebruikte goederen, planken, broden, gebak, grabbelton en touwtrekken. Deze avond, waarvan de gezamenlijke opbrengst eveneens was voor de school, bracht op een batig saldo van $435.—.

We hopen dit eerste jaar van ons bestaan te besluiten met een Kerstavond D.V. te houden op 8 Dec. en zijn dankbaar voor de gaven en krachten ons van God geschonken om als moeders te mogen werken in Zijn koninkrijk.

De secr. Mrs. v. d. Vegte.

DE KERKEN IN AMERIKA

Volgens de laatste statistieken is het aantal kerkleden in de Verenigde Staten thans hoger dan ooit. Deze cijfers geven aan dat in 1958 109.557.741 personen lid waren van kerken en synagogen. Dit is een stijging van 5% sinds 1957. Niet minder dan 63% van de totale geschatte bevolking van 173.374.000 is nu lid van de een of andere kerk of synagoge. Dit is een percentage, dat in het verleden nimmer werd bereikt.

In 1900 was 36% van alle Amerikanen lid van een kerk. Dit cijfer steeg in 1910 tot 43% en bleef tot 1920 ongeveer gelijk. De verdere ontwikkeling was: in 1930 47%, in 1940 49%, in 1950 57%. In 1956 was het percentage 62%, het daalde in 1957 tot 61%, maar steeg in 1958 weer tot de bovengenoemde 63%. Volgens berichten uit roomskatholieke bron bedroeg het percentage van de rooms-katholieken op de totale bevolking van de Verenigde Staten in 1926 16%, in 1946 16.1% en 1950 18.9% en in 1958 22.8%. Het aantal rooms-katholieken zou van 1957 tot 1958 met 10% zijn gestegen.

De samenstelling van het Amerikaanse volk zag er in 1958 als volgt uit:

Protestanten	61.504.669
Rooms-Katholieken	39.509.508
Joden	5.500.000
Oosterse-Orthodoxen	2.545.318

WAT BETEKENEN DEZE CIJFERS?

Dr. David W. Barry, de directeur van een 147-jarige evangelisatievereniging in New York zegt daarvan het volgende: "Die statistische bewijzen van een godsdienstige opwekking, van een toenemende religieuze invloed, kloppen niet met de ervaringen van de meeste dominees die ik ken". Dr. Barry is van mening dat, "als de millioenen die 's zondags in de kerk zitten, daar maar zijn uit plichtsgevoel of voor ontspanning, of omdat dit zo behoort, dan maakt het niet veel uit of er millioenen zijn of niet, of de statistieken naar boven of naar beneden gaan, omdat hun aanwezigzijn in de kerk niet in overeenstemming is met het doel waarvoor God de Kerk heeft ingesteld."

Dr. Barry merkt verder op dat, terwijl het beschikbare bewijsmateriaal aangeeft dat de godsdienstige activiteit en belangstelling in Amerika altijd hoog geweest zijn vergeleken met andere landen van de westelijke wereld, het peil van die activiteit niet erg veel veranderd is sinds de natie werd gesticht . . . de kracht van onze godsdienstige instellingen is niet merkbaar kleiner dan zou mogen worden verwacht.

AMERIKAANSE STUDENTEN OVER GODSDIENST

De Wachter schrijft:

"Onder de studenten aan de Amerikaanse universiteit van Harvard is een enquête gehouden over godsdienstige vraagstukken.

Vier procent van de ondervraagden noemde zich atheïst. De godsvoorstelling van de anderen is meestal rijkelijk vaag. Vierentwintig procent gelooft aan 'een God over wie men niet iets zekers kan zeggen,' 18 procent heeft al een meer konkrete voorstelling van God. Hun geloof heeft betrekking op 'een God in drie personen, die almachtig is en een actief aandeel heeft in de aangelegenheden van de mensen.' Slechts 45 procent van alle ondervraagden ziet Christus als 'goddelijk'. Veertig procent is van mening dat 'Jezus slechts een van de grootste profeten en leraars geweest is.'

Van de ondervraagde protestanten gelooft slechts 31 procent aan de onsterfelijkheid van de ziel, van de rooms-katholieken 74 procent. Van de joden 25 procent en van de protestanten 39 procent op dat zij afvallig waren geworden van hun godsdienst.

Veertig procent van hen, die hun godsdienst hebben laten varen, verklaarden toch, dat zij hun kinderen zouden opvoeden in het geloof dat ze zelf hebben verlaten.

De vraag wat de studenten bij de verhoudingen tussen de geslachten volgens de grondslagen van hun godsdienst voor geoorloofd hielden, leverde sterk uiteenlopende antwoorden op. Van alle ondervraagden richtte zich 38 procent tegen buitenechtelijke en 21 procent ook tegen sexuele omgang voor het huwelijk, 14 procent tegen echtscheiding en 7 procent tegen elke wijze van geboortebeperking."

Als we zoiets lezen beginnen we te begrijpen dat men toch niet te veel waarde moet hechten aan het feit dat zo'n groot percentage van het Amerikaanse volk bij een kerk behoort.

(I. C. N.)

MAAR HOE IS NU IN CANADA?

Meermalen is het ons opgevallen, dat de statistieken in het geheel niet of zeer terloops rekening houden met Canada. Het Yearbook of American Churches, bijvoorbeeld, geeft een vrij duidelijk beeld van Amerika's godsdienstig leven, doch men voelt zich volkomen verlaten, indien men zich een indruk omtrent Canada wil vestigen. In dit opzicht is er nog wel wat te verbeteren.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

———

Birth-announcements $ 2.50
Engagement-announcements . . $ 2.50
Marriage and anniversaries . . . $ 3.50
Notifications of death . . . . . $ 3.50

———

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢. For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Grateful to the Lord we announce the birth of our daughter ELIZABETH JANE on November 29, 1959.

Mr. & Mrs. A. Tiesma.
208 John Street.
Brampton, Ont.

Te koop: Private. $ 18.900.00 volle prijs, $ 6000.00 down, in Albion Gardens een

2 FAMILY BUNGALOW

bevattende: 2 kamers, 2 keukens, 4 slaapkamers, 2 badkamers, hal en laundry room. G. Struik, 207 Thistletown Blvd., Thistletown, Toronto CH 6-2074.

FREE

$ 100.00 apartment for couple in return for wife duties. New home, fine location, suburb Toronto. Excellent references required. W. Vander, 4649 Dundas St. W., Islington, Ont. Phone BE 3-7452 (evening).

TE KOOP:

Wegens vertrek naar Nederland:
Mahoniehouten Ledikant, compleet met spiraal en airfoam matrassen .... $ 90.—
Traploper (1e kwaliteit), compleet met roeden .... $ 3.50 p. yard
Keukenkastje, Zout, Soda Suiker etc. .... $ 7.50
Dressoir (Old Finish) .... $ 45.00
Kamerstoelen (groene bekleding) $ 7.50 p. st.
Stofzuiger (Ritsema) .... $ 35.00
Tafeltje met hotplate .... $ 5.00
Petroleumstel (3-pits) .... $ 5.00
Mrs. Veldhuis, % Ant. Lammers, 36 Longwood Road N., Hamilton, Ont. JA 2-1234.

Bulbfarm for sale

aan Hoofdweg Okanagan Mission. Een der mooiste plekken van B.C. 4 mijl van Kelowna. Gladiolen, tulpen, pioenen etc. Zeer goede zaak in bollen, bloemen en planten. Nieuw 6 kamer huis, volledig basement, 3 car garage. Machinerie. Blijf 1 jaar advies geven.

Inlichtingen R. Doeksen, Okanagan Mission, B.C.

H. KREEFT
Certified Public Accountant
Licensed Municipal Auditor
968 Exmouth Street,
ED 7-8559
SARNIA, ONTARIO

DAIRY FARMS FOR SALE

175 ACRES. Best huis en barns. Stamboekvee Holstein. Alle machinerieën. Melkcontract. Dicht bij Jarvis. Bulkcooler. 50 stuks vee. Vraagprijs $ 55.000. $ 20.000 down.

100 ACRES. Eerste klas grond. Dicht bij Ancaster. Best vee en machinerieën. Melkcontract. Goed huis en barns. Vraagprijs $ 45.000.00. Down $ 15.000.00.

113 ACRE. Goed huis met nieuwe barn. Machinerieën. Aan harde weg dicht bij Dunnville. Vraagprijs $ 18.000.00 Down $ 6.000.00.

3¾ ACRE TUINGROND. Greenhouse. Best huis. Vraagprijs $ 19.500.00. $ 2500.00 down.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

FARMS

Alvorens U overgaat tot het kopen van een farm, komt eerst eens kijken op het

Vancouver Island Farm District

rond Duncan. De commissie van de First Chr. Reformed Church van Duncan geeft U betrouwbare inlichtingen voor dairy en poultry farms, die hier wel te krijgen zijn. De melkprijs is in dit district hoger dan waar ook in Canada.

Namens de Commissie:
A. Berends, Hillbank Rd., R.R. 1,
Cowichan Station,
Vancouver Island, B.C.

198-ACRE FARM

West of Orangeville. 190 acres workable. Stream through farm. $ 18,000 full price. 7-room home. Eleven-year old barn fitted for 30 milking cows, plus 5 pig pens. Buildings and land in good shape. Starr Real Estate, Orangeville.

HOLLANDSE IMPORT

Bezoek onze toonkamer en zie welke artikelen en kwaliteit U krijgt voor redelijke prijzen.

We kunnen het niet weg geven, maar verkopen het voor weinig geld. We zijn gesorteerd in:

VLOER-, TAFEL-, SLAAPKAMER- EN WANDKLEDEN, KUSSENS, RADIO'S, STOFZUIGERS, ETC.

Kom en zie! Schrijf of phone!

VOOR GESCHENKEN NAAR

MAAS - ALTENA
5804 - 57 STREET
Red Deer, Alta.
PHONE 4948

Geschenk Pakketten

NAAR NEDERLAND

Wij zenden voor U, geheel franco naar elke plaats in Nederland:

5 pond KOFFIE en (of) THEE voor $ 6.00
1 vv GOUDA KAAS, ongeveer 9 lbs. $ 5.00
1 EDAM BROOD KAAS, ongeveer 5 lbs. $ 3.50

Vraag onze volledige lijst.

VANDERVEEN'S IMPORTING CO.
1505 Grandville Ave.
GRAND RAPIDS, MICH., U.S.A.

SUK'S BOOKHOUSE

MU 4-2035
47 North St. - ST CATHARINES

Op verzoek zenden we U een van de onderstaande zichtzendingen:

ZETKA BIJBELS
ZAKBIJBELS - ENG.
TONEELSTUKKEN
VOORDRACHTBOEKJES

Dec. '59/Jan. '60 zijn er 4 delen leverbaar van de 2de druk der: **Christelijke Encyclopedie.** $ 8.75 per deel.

Gebonden Schoven, een naar vormgeving en inhoud Nieuw Dagboek door Ds. B. Van Ginkel e.a., $ 2.75
Psalter Hymnal in Klavarskribo, $ 4.20

De Sjoelbak

7' - 33 gedr. schijven
$ 12.50

H. WESTERVELD
192 CARLTON ST., TORONTO 2

TE KOOP:

100 Acre Dairy Farm

met 17 bussen melkcontract per dag. 2 Huizen en 2 schuren aan paved road, omgeving Boston. 45 Holstein melkkoeien en 25 stuks jongvee. Alle machinerie. Bulkcooler voor 42 bussen melk. Vraagprijs $ 61.000.—.

187 Acre Dairy Farm

in de buurt van Alberton (tussen Hamilton en Brantford). 2 Huizen en 3 schuren (1 nieuwe moderne schuur met milking parlour). 48 st. Holstein vee en machinerieën. Melkcheque ongeveer $ 900 per maand. Bulkcooler beschikbaar. Vraagprijs $ 75.000.—.

Verder hebben we nog een farm in de buurt van JARVIS en een bij DUNNVILLE. Beide met groot melkcontract.

Voor meer inlichtingen betreffende deze en andere farms die wij te koop hebben,

Contact
BILL VAN ENGEN
at LI 9-4603 or FU 3-7392

JACK KWEKKEBOOM
REAL ESTATE
2113 King Street East
HAMILTON, ONT.

Gaat U verhuizen?

dan naar:

VAN'S MOVING & CARTAGE
(eigenaar J. Vander Wal)

Speciaal ingericht voor het vervoer van Emigratiekisten. Verder: Van, Stake, Dump en Platformtrucks.
RO 2-7445
44 GLENWOOD AVE., TORONTO

Verdovende Middelen

genezen niet, kunnen in het lichaam ernstige verwoestingen aanrichten. Wilt U een prima GENEESmiddel, dat nooit schaadt en werkelijk genezend werkt, meldt ons dan Uw ziekte en klachten opdat wij U een doeltreffend pak Florakruiden zenden. Leest de attesten van de legio genezen gebruikers! U zult versteld staan! Toezending desgewenst in blanco verpakking.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 15.00 bij vooruitbetaling.

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Nederlanders

in Clinton en omgeving opgelet!

Onder de naam

"Peter's Modern Meat Market"

gaan wij aan ALBERT STREET te CLINTON, ONT. een

Moderne Slagerszaak

openen.

Wij leveren uitsluitend goede kwaliteit vlees en een uitgebreide sortering vleeswaren tegen de laagst mogelijke prijs.

Aanbevelend,
P. DAMSMA.

Mededeling!

KUNTZ & VANDERIET BOOKS

gaan per 1 Januari 1960 VERHUIZEN naar:

1375 WESTON ROAD, TORONTO 15

ALLE CORRESPONDENTIE te zenden naar:

P.O. BOX 241, WESTON, ONT.

HEROPENING van onze belangrijk grotere winkel op

Vrijdag 15 Januari 1960

Al Uw orders worden tijdens de verhuizing normaal uitgevoerd. Schrijf ons of bel op:

RO 3-1831

Zie advertenties in volgende nummers van dit blad!

Te koop:

MIXED FARM

100 Acre, op kleine afstand van Barrie (Ont.), goed huis, kan bewoond door twee gezinnen. Grote barn plus bijgebouwen. Grond is rollend, goed voor grasland alsook voor bebouwing. De zeldzame ligging en een steeds stromende river midden door de farm maakt dit geheel voor vele doeleinden geschikt. Vraagprijs $ 15.000. Down gewenst maar niet noodzakelijk, wel eventueel Uw referenties. Te bevr. P. Schotanus, 205 Bradford St., Barrie, Ont.

WEDERVERKOPERS

WINTERTIJD IS ROOKWORSTTIJD

Wilt U prima kwaliteit Rookworst, Metworst, Boterhamworst, Lunchworst, Rookvlees enz., gesneden of aan stuk, dan is

HOPMAN
"de Hollandse Slager",
5 Emma St., CHATHAM (Ont.), Uw adres.
Postbox 612 - Tel. EL 2-0740

Win voor Nieuwjaar nog enige nieuwe abonnees voor "CALVINIST-CONTACT"

SUNDAY SCHOOL TEACHERS

GIVE YOUR CHILDREN THE BEST YOU CAN GET!

NATURE STORIES
For Boys and Girls
75¢

RICKY AND THE ROOSTER
7—10 years
65¢

THE NEW BABY
5—8 years
50¢

THE FLASHLIGHT
9 years and over
65¢

BETTY AND BROWNIE
age 6—9
75¢

BETTY AND THE TWINS
Age 7—11
75¢

FOR GIRLS
14 and over
$ 1.50

Send your order in time to: **Guardian Publishing Company Ltd.** Box 34, Station B, Hamilton, Ont.